

Mesék
Semitt Semott
Országból

P.J.

Egy nagy ünnepség

(Amikor Márta kifelé igyekezett a konyhából egy habszínes epertortával, Anita megkérdezte:

„És most, mit ünnepelünk?”, ő azt válaszolta: „Az életet, mi mást?”

Egyszer volt, hol nem volt, nem is tudom merre, de volt valahol egy különleges ország, ahol, ha jól emlékszem én is jártam, talán ébren vagy álmomban... Bár ez oly réges rég történt, hogy már nem is emlékszem merre is voltam... itt vagy ott.

Elmesélem...

Egy nagyon különleges helyről van szó, más, mint amelyet valaha ismertél, mert - bár ezt később tudtam meg - ott nincsenek kompjuterek, sem ipodok, sem mobilok, PC játékok (azok, amiket virtuálisnak szoktak nevezni). Bonyolult gépek sem voltak, sem műszaki műtyürek, nem láttam ott McDonald's-okat, bevásárlóközpontokat... Ott semmi sem volt, ami - a foci- labdák, mesekönyvek, színes ceruzák és plüss macik kivételével - számunkra „normális” lenne.

Azon a napon, amikor - mint mondtam, nem emlékszem hol, hogyan, még arra sem, hogy mikor - megérkeztem egy helyre, ahol pont egy nagy, vidám ünneplés zajlott. Hirtelen egy színes, lufikkal-, enni-, innivalóval-, zenével-, énekkel-, tánccal-, dobokkal-, furulyákkal és nádi hegedűkkel zajló „fieszta” kellős közepébe csöppenttem. Egy gyönyörű, zöld, virágos mezőn, ezerszínű, mintás ruhákba öltözött emberek, fiatalok és öregek,

nők és férfiak, kisfiúk és kislányok táncoltak, ugrándoztak, nevettek, körbe-körbe forogtak.

Persze én semmit sem értettem az egészből, ezért megkérdeztem egy hasonló korombeli srácot, aki épp arra járt és négy-öt narancssal zsonglőrködött...

- Tulajdonképpen miről szól ez az ünneplés? Valami világbajnokságot, nemzeti évfordulót, a függetlenség napját ünneplik? Vagy egy nagyon fontos embernek a születésnapját? Netán valami párt azt ünnepli, hogy megnyerte a választásokat? Ja, az is lehet, hogy egyszerűen vége a sulinak és megkezdődik a várva-várt vakáció, nemde?

- Nem, nem... te miről beszélsz? - válaszolt a fiú - mi csak azt ünnepeljük, amit érdemes megünnepelni.

- És mi lenne az? - kérdeztem roppant kíváncsian.

- Hááát... azt ünnepeljük, hogy milyen szépen süt a nap, hogy néha esik az eső, nyílnak a virágok, fénylik a hold ... Télen azt, hogy fehér pelyhekben hullik a hó. Meg azt is, hogy...Látod ott, egy kicsit arrébb... ott ni, azt a kék bermudás fiút, aki teljesen elbűvölve nézi azt a sárga ruhás lányt? Naná, őket is! Megünnepeljük azt a hegyet is, mert ott van, ahol lennie kell... Meg a patakot, ahogyan lefelé ugrándozik a tenger felé, a tiszta levegőt, és azt is, hogy a nap után elérkezik az éj, azután a hajnal, a dél, és újra egy naplemente. Megünnepeljük a szüleinket és nagyszüleinket, tanárainkat, barátainkat és szomszédainkat, azokat, akik sokat tudnak, és azokat is, akik keveset tudnak, de többet szeretnének tudni... Annyi minden van, amit szeretünk megünnepelni, hogy nem elég a nap huszonnégy órája, sőt, az egész évnek az összes napja!!!

Bevallom, hogy nem nagyon értettem amit mondott, mert ott ahol én élek, a születésnapokon, a karácsonyon, a nemzeti ünnepeken és a szilveszteren kívül nem nagyon tudunk mit ünnepelni. Ezt elmondtam neki, de egy kicsit szégyenkezve azt is hozzátettem:

- Mi is ünnepelünk, amikor úgy gondoljuk, hogy valami nagyon fontosat sikerült elérnünk, pl. hogy nővérem megkapta a közgazdász diplomáját, vagy apa megszerzett egy nagyon jól fizető munkát... Mert tudod, ott ahol én élek, mi mindig versenyezve tanulunk vagy dolgozunk, és a végén csak azt ünnepeljük, aki nyer.

Erre nagy szemekkel nézett rám, azután elgondolkodott...

- Na jó... mi is, mindig, amikor ünnepelünk, megszervezünk egy versenyt... egy bicikliversenyt. Szórakozásból, de azért is, hogy tanuljunk belőle, mert a bicikliversenyekből mindig kialsz valami, amiből okulni lehet.

- És mi az, amit tanultok a bicikliversenyeken?

- Nézd!... Már kezdődik! - vágott közbe - Gyere, menjünk közelebb. Örülj, és nagyon figyelj, mert csak a végén derül ki, hogy éppen mi az, amit érdemes megjegyezni!

Ahogy végignéztem a versenyre készülő számos, különféle formájú és színű biciklit, látva maradt a szám. Mindegyik más volt, de semelyik sem olyan, mint amelyet én valaha láttam. Nem volt köztük BMX, terepjáró, verseny-, vagy más méregdrága bicikli! De még jobban meglepődtem, amikor hallottam, hogy azok is... igen, a biciklik... tudnak beszélni!!!!

- Mióta beszélnek a biciklik? - inkább dadogtam, mint kérdeztem.

Az új barátom úgy nézett rám, mintha más bolygóról csöppentem volna oda.

- De hát nem tudod? Itt mindenki és minden tud beszélni, mindannyian tudunk kommunikálni egymással, és éppen ezért megértjük egymást...az emberek, a növények, a kövek, de még a tárgyak is!! De mondd... tinálatok nem így van? Neeeeem? Ez hogy lehet? Hogy lehet élni olyan helyen, olyan világban, ahol az emberek, állatok, kövek, tárgyak nem tudják közölni a másikkal azt, amit gondolnak, amit éreznek, ahol az egyik nem érti meg a másikat, ahol nem figyelnek egymásra, nem hallják meg egymást?

Erre már nem tudtam mit válaszolni, egyrészt azért, mert eléggé össze voltam zavarodva, másrészt, mert már el is kezdődött a verseny. A pálya, ami az elején egy egyszerű út volt, azután ösvény, majd széles országút, és újra keskeny ösvényféle, a mezőn keresztül jó messze nyúlt el a láthatáron. A végén alig lehetett látni, ahogyan ez a keskeny út felfelé kapaszkodik a hegyen, ott egy éles kanyarral egy hídon a folyó felett megy át, és hosszú kanyarokban újra visszafordul az ellenkező oldalon.

Közben a biciklik már a rajthoz álltak, a megadott jelre hirtelen és könnyedén elugrottak, hogy elinduljanak szélesebben, mintha lebegnének a kék ég alatt. Akkor megszólaltak a trombiták, a lelkesítő kiabálások, a dobok, furulyák és nádihegedűk. Hahotázás, éljenzések és öröm hangjai visszhangzottak mindenütt.

Követtem a bicikliket, amíg bírtam, de a hegy cikk-cakkos emelkedőin szem elől tévesztettem őket.

Barátommal leültünk a fűre, és miközben a többiek ettek, ittak, táncoltak, ugrándoztak vagy beszélgettek, várva, hogy újra megjelenjen a bicikliraj, elmeséltem a barátomnak, milyen az az ország, ahol élek, és ő is mesélt az övéről. Sok új s megdöbbentő dolgot tudtam meg, amik egészen idáig teljesen ismeretlenek voltak számomra, de ezeket most nem

mesélem el... Talán majd egy napon megteszem... ha addigra nem felejttem el.

Néhány óra múlva, amikor már elmúlt a dél, újra nevetések és örömkialtások hallatszódtak, jelezvén, hogy közelednek a biciklik. A leggyorsabbak egymást kezdték előzni, de még nem derült ki, melyiknek fog sikerülni célba érnie elsőként. A nagy hangzavar ellenére már hallani lehetett a biciklik hangjait: „Vigyázz, kormány, háromig számolok, és balra fordulj!”, „Tekerjünk erősebben, gyorsabban... gyorsabban!” „Hármas sebesség, most!”, Fék! Fééék! Azt mondtam Fééééék!!!!” Végül egymás után mindegyik elhaladt a pepitás zászló mellett. Mindenki - emberek, biciklik, virágok, nyuszik és madarak - vígan ölelkeztek, énekeltek, nevetve osztották meg egymással élményeiket a versenyről.

Hirtelen valaki csendet kért és elkiáltotta magát:

- Hiányzik egy bringa! Még nincs itt Anakléta, mindegyik közül a legszebb, a legszínesebb és legkedvesebb bicikli! Talán elakadt az úton?

Mindenki csendben nézte a messzeségbe eltűnő utat... Csak akkor láttam őket egy kicsit aggódni valakiért... vagy valamiért.

Egy idő után végre feltűnt Anakléta. Szegényke lassan és lihegve közeledett, kimerülten. Ferde és ütött-kopott volt a kormányja, hiányzott a dudája és a lámpája. Az ülés helyén lévő párnáját és a málnaszörp kulacsát azért nem vesztette el, mert jól oda voltak rögzítve egy erős zsinórral.

A szegény bicikli alighogy átment a célon, földre roskadt a fáradtságtól.

- Mi történt Anakléta? Jól vagy? Kérdezték tőle egyhangúlag.

- Iiiiiieeeeeen...- felelte alig érthetően - de kérek egy kis ssssss ssssss...sssssssssssss...sssssssssssss.....levegőőőöt....és egy pohár vizet,

mert szomjan halok...meg egy zsíros kenyeret sok-sok hagymával, könyörgök!...Hogy egy kis erőre kapjak.

- De mondd, mi történt veled? - kérdezte mindenki.

- Ott fent, a hegy tetején oly gyorsan hajtottam, hogy későn vettem észre egy fát, ami az útra volt dőlve... hát nekimentem!. Később, azon az ösvényen, ami végighalad a réten, pont előttem sétált át két tehén... és én olyan nagy sebességgel mentem, hogy nem sikerült elkerülnöm őket. Szegénykék! Remélem nem sebesültek meg... jaj, jaj!!! És néhány kilométerrel odébb -azért, mert vissza akartam nyerni az elveszített időt-, oly eszeveszetten száguldottam, mint a szél, és emiatt nem tudtam megakadályozni, hogy egy arra alacsonyan haladó vitorlázórepülő súrolja a kormányomat. Képzeljétek el!... A vitorlázórepülő egyik szárnyán akadt meg! Már azt hittem, hogy örökké elvesztettem, amikor néhány lépésre tőlem pottyant vissza az égből. Hát igen, azért maradt ilyen ferde és ütött-kopott.

Mindannyian, akik halottuk szomorú kalandjait, igyekeztünk megvigasztalni őt, lelket önteni belé. Eközben elhozták a pumpát, amivel sikerült levegőt fújni kókadat abroncsaiba, adtak neki egy pohár vizet és két szelet zsíros kenyeret annyi hagymával, amennyi csak ráfért.

Anakléta szépen lassan erőre kapott, és elvonult pihenni egy közeli fa árnyékába. Az ünnep újra felpezsdült, megszólaltak a dobok, és mindenki ismét vigadozni, táncolni kezdett.

Akkor megkérdeztem a barátomtól:

- Na, és mit tanultatok ettől a versenytől?

- Hát nem hallottad Anakléta tekerőit? Figyelnie kellene annak, aki tanulni akar!

Újra Anaklétát néztem, aki már megnyugodva a fa alatt pihent, és bizony, bár nagyon halkán, de mégis világosan hallottam a két tekerőjét, ahogyan szinte könyörgő hangon azt mondták neki: „Nem, nem, Anakléta, így ne játsszunk többé versenyt!

- És...? - fordultam értetlenkedve újra a barátom felé.

- Hát ez az! - válaszolt a barátom - Ha úgy versenyzünk, hogy mindenáron nyerni akarunk, akkor a verseny már többé nem egy játék. És itt nálunk, akármit teszünk, sose felejtjük el, hogy a verseny nem más, mint egy játék... Mi mindig játszunk.

Bevallom, hogy akkor még nem nagyon értettem, mit akart mondani a barátom a versenyekről és a játékokról, de szavait jól megjegyeztem, hogy megfontoljam, és mindig emlékezzek arra, hogy mi történt Anaklétával azon a versenyen... Talán egy napon meg fogom érteni.

Naplementekor elbúcsúztam mindenkitől és hazaindultam. Magammal vittem mindazt, amit láttam és tanultam. Már nem nagyon emlékszem a visszafelé vezető útra, arra sem, milyen hosszú volt, vagy hogy meddig tartott. Ezért, bár biztos vagyok benne, hogy létezik ez az ország ahol jártam, és bár igyekszem emlékezni, sajnos hiába... nem találom... sem itt, sem ott.

Pirilo tengeralattjáró és az öreg kapitány

I

SemItt SemOtt ország

Még nem mondtam el neked, hogy igazából többször látogáttam el SemItt SemOtt országba. És bár nem emlékszem hányszor, még azt sem, hogy mikor, mégis vissza tudok idézni történeteket, melyeket én magam tapasztaltam vagy lakosai mesélték el nekem.

Például...

Egy teliholdas éjszakán SemItt Semott tengerpartján, egy tábortűz körül megtudtam, hogy egy ősi legenda szerint -amit egyebként soha senki nem tudta bizonyítani- valamikor nagyon, nagyon régen annak az országnak a neve igazából Se-mittsem Ott volt. Valakik azt vélik, hogy ez a furcsa szó talán a finn, vagy a kecsua (a perui ősi benszülötteknek a nyelve) talán a kínai vagy polinéz nyelvnek egyik ágáról alakult ki. De mégsem, mert tudnod kell, hogy nekik saját, egyedülálló ősi nyelvük volt, ami olyan hangokból és szavakból állt össze, amiket minden és mindenki megértett. Bizony, akár mennyire fura: mindenki és minden, ami csak létezik, legyen az ember, állat, ásvány, eszköz, például a napraforgó, a téglá, a kanál, a kiskocsi, a traktor, az ablak, a vakond, stb. stb.

De ez oly rég volt, hogy a helyi tudósok még ma is azon vitatkoznak, hogy a kötőjelet az e és az m betűk között kell elhelyezni -azaz Se-mittsem Ott vagy inkább az m és az i ill. o között van ékelve. Ebben az esetben Sem-ittSem-ott. De azt sem tudták eldönteni, hogy eredetileg két t-vel

végződött a két szó vagy azt sem, hogy az e betűre rá kell tenni a kétpontot vagy sem. Ha igen, akkor bizony valami rokonságot mutatna a magyar nyelvvel, mert tudod-e? Nem is olyan régen mi is használtuk az e betűt kettős ponttal.

De ez a nép, amiről beszélünk, az idők folyamán és talán azért, hogy megértsék magukat azokkal az emberekkel, akik úgy mint én, időnként arra járunk, lassan az ő nyelvüket a miénkhez alkalmazták. Most már úgy beszélnek, mint mi. Megértenek minket és mi is megértjük őket.

Mindenesetre arra jól emlékeznek, hogy mi is volt tulajdonképpen a Sem-mittsem Ott (illetve Sem-ittSem-ott) szónak az eredeti jelentése...Na jó, ezen is tudósok és nyelvészek, minden áldott este vitatkoznak egy kerek asztal körül, egy pohár bor, vagy sör, esetleg tea, kávé, málnaszörp mellett. Egy számunkra elég bonyolult társasjáték segítségével igyekeznek megoldani a szónak az eredeti jelentését: Van, aki azt állítja, hogy „A játék földje”, mások meg mérget vesznek arra, hogy inkább „A föld, ahol játszanak”, végül, néhányan azt vélik, hogy „Játékra teremtett földek” jelenti. Én magam láttam, ahogyan órákon át erről beszélnek, vitatkoznak, de mégsem tudnak egységre jutni. Azt gyanítom, hogy nem is akarják eldönteni, melyik a helyes változat, mert akkor vége lenne a vitának azaz, a játéknak. Mert, ahogyan már elmodtam, vitájuk is tulajdonképpen egy játék. Éppen ezért akármelyik változat, az első úgy, mint a második, vagy a harmadik, nagyon jól tudja kifejezni ennek az ország lakosainak egyedi és különleges jellemzőjét. Még pedig azt, hogy akár mit tesznek, mindig játszanak. Játsszanak amikor dolgoznak vagy tanulnak, beszélgetnek, esznek, sétálnak, amióta reggel felkelnek addig, amíg este lefekszenek aludni. És ha álmodnak, akkor is játékkal álmodnak. Persze, nekik ez könnyen megy, mert

ez az ország az egyetlen hely a világban ahol minden egyes játéknak a szabályai világosak és egyértelműek. Senki nem tud, de nem is akar csalni. Miért? Hááát... azért, mert mindenki és minden tud beszélni. Egymással kommunikálnak az emberek, a növények, a sziklák, de a legkisebb kavicsok, homokszemek is! Ami igazán meglepő az, hogy az eszközök, ebben az esetben a játékok is beszélnek, kártyák, játékkockák, társasjátékok, labták és ütők, stb. stb.

Igazad van... ez egy nagyon furcsa ország, egészen más, mint a miénk és persze, ha arra jársz, játszaniod kell... nem tehetsz mást.

II

A kikötő

Ha valamikor arra jársz, a SemItt SemOtt országban, és sétálni indulsz a tengerparton észak felé, mégpedig úgy, hogy baloldalon a homokos partot látod és jobboldalon a tengerhullámait, lassan megérkezel egy hosszú és éles kanyarhoz. Ott, végig mehetsz a cukor- vagy citrom fagyihoz hasonlóan fehér színű kavicsokkal szórt szakaszon át, amíg végül az óriás sziklát elkerülve egy öbölbe jutsz. Ott van a kikötő. Látni fogod, ahogyan a kis hajócskák és nagyobb hajók könnyedén lebegnek a vizen miközben a hullámok lágyan ringatozzák őket ide meg oda, oda meg ide. Úgy tűnik, mintha szundikálnának teljesen megelégedve sorsukkal, hálások azért, mert hajónak születtek és nem zajos motorbiciklinek vagy mozdonynak, unalmas mozgólépcsőnek, netán öntelt vadászgápnak vagy bombázónak, óriás atomerőműnek vagy kicsi pimasz okostelefonnak. Ha valaki nagyon figyel, hallani tudja a hangjukat, ahogyan suttogva egymásnak mesélik el

történeteit, tegeri kalandjait, a legyénségről szóló számtalan pletykákat... találkozásait halakkal, cápákkal, fokákkal és bálnákkal. Mind arról beszélgetnek, amit átéltek rövidebb vagy hosszabb vízi életükben.

A mólótól jobbra-balra vannak a kocsmák és kisebb étkezők tele tengerészekkel, nők és férfiak egyaránt, és akármerre nézzel rengeteg gyereket láthatsz, akik Ide-oda szaladgálnak, az asztalok és a székek között bujócskáznak, labdákat kergetnek, mindenféle fa vagy rongybabákkal játszanak. (Nem, a műanyagot nem ismerik) Vanak aki úsznak, mások szamárhátán vagy színes és furcsa biciklikben kergetik vídáman egymást. Mások meg sárkányt eresztenek, vagy versenyeket rendeznek olyan fából készített kishajókkal, járgányokkal, amiket ők maguk készítettek. Mert... emlékszel? Abban az országban nincsenek mobilok, sem tabletek, aszorsem kompjuterek, ipodok... Egyáltalán semmi, ami számunkra természetes és szükségszerű lenne a játékra.

És miközben a konyhákban elkészül a halból készített helyi különlegesség, a felnőttek iszogatnak, kártyáznak, vagy sakkoznak, a hátsó udvarokon testgyakorlatokat vagy különböző birkozás mozdulatokat gyakorolnak. Többen beszélgetve csapatostul sétálnak. Képzeld el, nem csak egymással beszélnek, hanem a székekkel, asztalokkal, evőeszközökkel, fákkal, kutyákkal és macskákkal... mindennel, ami látezik és el tudsz képzelni.

- Hogysmint szék asszony? Hogy érzi magát ebben a kissé nedves időben?

- Jaj, jaj, drága admirálisom, elég jól érzem magam, szeretem látni, ahogy szitál az eső. Kár, hogy már nem vagyok annyira fiatal, és a nedves időtől fáj egy kicsik a hátsó jobb lábam... ott ni, baloldalon. Kicsit

gyengélkedek... Azért vigyázzon, kérem! Ha rám ül, ne hogy bajom essen... de önnek sem!

- Jó napot, kutyus úr! Nem szeretne elkisérni minket egy rövid sétára? Közben elmesélhetne mi újság az új kölykökkel... azokkal, akiket az ön nagyszerű és csinos szukája tegnap este szült. Igen, a fehér foxterrier, amelynek szívalakú fekete folt van a hátán... Őszintén mondom... nagyon csinosan áll neki!

- Sziasztok, kedves tengerész barátaim! Igenis szeretnék veletek menni egy darabig. Egy kicsit kikszellőztetném a fejemet, mert éjjel alig aludtam, annyira nyüszíttek a kölykök. Mindenki egyszerre akart szopikálni! Jaj, de nehéz oly sok kölyöknek az apának lenni, de büszke vagyok rájuk... pláné az anyjukra!

Így hát, amikor sétálgatsz a kitkötő kis utcáin alkalmad lesz hallani és tudni a Semitt Semott ország legfurcsább, szokatlan és meglepőbb történeteit.

III

Pirilo

Ott, a kikötőn üldögéltem egy napon az egyik kocsmá nagyobbik asztalánál, málnaszörpöt ittam, és mogyorót ettem, miközben beszélgettem három tengerésszel, egy kapitányasszonnyal, két kutyával, egy tiszta fekete kóbor macskával, négy tyúkkal, két egérrel és egy eléggé beképzelt sótartóval, még öt pohárral és egy idegesítően pletykás kártyapaklival. A macska szájából hallottam Pirilo tengeralattjáró történetét...

Még ma is lehet őt megtalálni szinte elfeljtve a Kis-Na-Gyá (Kishajók és Nagyhajók Gyára) egyik hangár sötét sarkán. Ma már nagyon öreg és nem működik, viszont annyi kalandon volt része, hogy emlékei betölthetik hátralévő életét minden percét addig, amíg nem válik véglegesen ocsakvassá.

Ő volt az egyetlen tengeralattjáró, amit építettek a SemItt SemOtt ország Kis-Na-Gyárában. A Mindenki Admirális Admirálása ötlete volt, mert valóra akarta váltani régi álmát azaz, játszodozva végig kutatni a tenger fenekét.

Úgy is lett. A lakosok egy új játékot találtak ki, hogy azzal megépíthessék Pirilót. És egy másik, valamiféle társas- szintén új játékkal közösen berendezték, végül ének és tánc közepette sárgára festették. Pontosan olyan lett, mint ahogyan szerepel a The Beatles dalán... Nem ismered? A rajzfilmet sem? Na jó, kérd meg szüleidet... Nem, inkább a nagyszüleidet, hogy szerezzék meg, és nézzétek meg közösen! Azért, hogy jobban tudjad elképzelni Pirilót.

Pirilo az évek során a Mindenki Admirális Admirálissal és számos személyzetével, tengerészek, tiszték, szakácsok, stb. rengeteg utat tett meg a tenger fenekén. Ma már senki sem tudná megmondani, talán ő sem, hányszor ment le a tenger fenekére, mennyi kalandot élt meg, néhány közülük eléggé veszélyes, mint például találkozása Moby Dick-el... hallottál róla?...Nem olvastad Herman Melville regényét? A róla készült filmek egyiket sem? Hihetetlen! Máskor egy tengerészlány, aki épp akkor örködött a periszkopon, látta a Bountyt pont akkor, amikor kitört a lázadás... Pirilo és a legénysége azonnal eliszkoltak onnan, mert a SemItt SemOtt ország lakói két dolgot egyáltalán nem értik: a zűrzavart és az erőszakot.

Mindezek régi történetek, de bizonyára te is olvastál vagy ismersz néhány tengeri történetet, hőst, akikkel Pirilónak feltételezhetően volt dolga.. pl. a Karibi tenger kalózeit és Jack Sparrow kapitányt? Vagy... rémlik neked a Nautilus és Nemo kapitány? Azok sem? Hát akkor jó, holnap megkeressük Verne Gyula könyvét, hátha itthon megvan...D ha mégsem, elmegyünk a könyvtárra és kikölcsönözzük onnan, vagy megkérjük nagyapádot, hogy néhány napra kölcsönadhatná nekünk... vagy nagybácsikádó. Ha máshol nem, akkor András bácsi könyvtárában biztosan megtaláljuk!

Na jó... folytassuk Pirilo történetével...

Amikor már megöregedett és évek óta nyugdíjas éveit élte, a gépezetei már nem működtek olajozottan, elakadt a periszkópja, a kormány mindenhol nyekerget és a zsilipjét sem lehetett lezárni teljesen, akkor elhatározta, hogy megtesz egy utolsó utat, hogy elbúcsúzzon mindenkorra a tengertől és legjobb barátjától, Kicsi Poliptól, a tenger királyának -azaz II. Polip a Rettenetes-nek a fiától.

Úgy hát magához hívta a gyár minden szerelőit és műszerészeit, azt kérve tőlük, hogy legyesnek szívesek, toldozzák-foltozzák meg. Utána pedig toborózzanak számára egy új, bátor legénységet. No, ezt a második kérést egyáltalán nem volt könnyű teljesíteni. Mert a foltozásokat és javításokat... hmmmm, azokat körülbelül sikeren végezték, azzal a figyelmeztetéssel, hogy természetesen senki sem vállal semmi garnaciát a váratlan hibákért vagy alkatrészek hiányáért. De ez nem érdekelte Pirilot, mert nagy és irigylésre méltó volt az önbizalma és bátorsága. Az igazi gond a legénység toborzásával adódott. Mert amikor a jelentkezők látták Pirilót tele foltozásokkal, itt-ott ragasztva, hegesztve, már sápadt sárga testén

hiányos, elhasznált vagy rozsdás részekkel, elbizonytalanodtak és gyáván visszafordultak... Azt motyogták egymásnak „Ez már nem játék!”

Elteltek a napok és a hetek, de Pirilónak nem sikerült elindulni utolsó útjára. Egyszer csak megjelenik egy kapitány, aki öregebb volt, mint a legöregebb nyugdíjas admirális és felajánlotta, hogy ő maga és a vele jött három tengerész elkísérik ezen az úton. Pirilo később tudta meg, hogy az öreg kapitánynak megvolt az eltitkolt oka, hogy lemenjen a tenger fenekére. Kora ellenére még mindig az álmát kergette, valakit, akivel már nagyon régen találkozott, akkor, amikor még egy fiatal és jóképű tengerész volt, ti. szeretet volna újra találkozni a tenger szépséges hercegnőjével. Csakis azért jelentkezett erre az útra. És a tengerészek? Úgy hírlík, hogy amikor elfogadták az ajánlatot már egészen iszákosak voltak a sok rumtól és pálinkától, amit a kapitánytól kaptak. Másképp nem sikerülhetett volna a toborzásuk, mert tényként mindenki tudja, hogy SemIitt SemOtt országban a megadott szó: szent, sosem lehet megtagadni, sem elfelejteni, sem áthágni, sem kimagyarázni, sem elkerülni. Még akkor sem, ha a rum vagy pálinka hatásai miatt lett megadva.

Így hát, az utolsó és szükséges simítások után elérkezett az indulás pillanata. Az egész nép odasereglett megnézni a bátor Pirilót és legénységét, akik mersészelvek vállalkozni e másakra nem hasonlítható kalandos útra. A kapitány aranygombokkal díszített kék-fehér ünnepi egyenruhába volt felöltözve, a mellkasán csillogott villogott a sok kitüntetés és kalapján két vörös-zöld színes toll ágaskodott egyenesen felfelé. Az egyik kezében egy rumos üveget és a másikban egy fehér, még sose használt háló tartott, amit azért vitt magával, hogy sikerüljön végre megfogni a tenger szépséges hercegnőjét De ezt, rajta kívül senki más nem tudta. A

tengerészek is roppant csinosan mutattak és nagyon magabiztosak tűntek csíkos tengerésszpóloval és pomponos sapkáikkal. De, ha valaki nagyon figyelmesen nézte őket, észrevehette, hogy a lábai remegtek és mosolyuk eléggé erőltetett volt.

A fúvoszenekar eljátszott két-három lelkesítő dalt, a tömeg búcsúzól felemelt kézzel, kendőket rázva jószerencsét kívánt a bátraknak és végül Pirilo alámerült a tenger sötét, titokzatos és csendes vizén.

Az út néhány napig tarott amíg elérték a tenger fenekét ahol egy kis keresgélés után, megtalálták Kis Polipot, aki már nem volt annyira fiatal... Ellenkezőleg, egy igazi, komoly pólipnak nőte ki magát, óriási, és oly hosszú csápokkal, amelyeket nehéz elképzelni. De úgy, mint kicsi korában Kis Polip egy igazán jópofa polipnap maradt és boldogan, tárt karokkal, ill. tárt csápokkal fogadta Pirilot és a legénységét. Nagy ünnepet rendezett, amelyre meg lettek hívva az összes kisebb-nagyobb hal és tengeri szörny, ami valaha uszkáltak arra felé, a Karib tengertől egészen a rettentően hideg tengeráramlatig, amik körülölelik a Falkland szigeteket. Pirilo már régen nem játszott, énekelt és táncolt annyit, mint azon a újratalálkozás- és egyben búcsú ünnepen, ami két egész napon és két estén át tartott. És éppen ezért, még azért is, mert más nagyon idős volt és kimerítette a hosszú utazás, a kapitány mély álomba szenderült, így hát elfelejtette tulajdonképpen miért is ment le a tenger fenekére. Elfelejtette álmát és a kitűzött célját.

Amikor Pirilo is elfárad a sok ünnepléstől, elhatározta, hogy visszatér az ő tengerpart melletti hazájába, hogy ott végre lepihenjen és meg tudja élni utolsó éveit békességben, nyugalomban. Elbúcsúzott hát Kis Poliptól és az összes vízikaland társaitól, és a három tengerésszel visszament az ő igazi

otthonába, ami a SemItt SemOtt ország Kis-Na-Gyá hangárjának egyik sötét sarkán volt.

És mi lett az öreg kapitánnyal?

Ő még Pirilo indulása előtt felébredt, de úgy döntött, hogy inkább ott marad a tenger fenekén. Ha még mindig nem halt meg, akkor biztosan tovább keresi a tenger szépséges hercegnőjét. Amíg bírja, kergetni fogja az álmát, bár nagyon jól tudja, hogy már soha, soha de sohasem fogja megtalálni.

Egy menekülő egér

Barátom országában néhány szakasz kivételével... mondjuk, nem több mint két, esetleg három kilométeren át az utak sosem egyenesek.

De mielőtt elmesélném a menekülő egér történetét, jó, ha el tudod képzelni milyen SemItt SemOtt ország.

Tudod-e merre van Észak? Na jó, legkönnyebben naplementkor tudnád elhelyezni. Mert a nap mindig nyugat felé tér nyugovóra, akkor hát, ha úgy állsz, hogy a lemenő nap baloldalon legyen, Észak pont előtted lesz, hátul

pedig Dél és jobbra Kelet, ott ahol kel a nap. És ahhoz, hogy még jobban tudjad elképzelni, hogyan néz ki, ha Magyarországon állsz, akkor északon Szlovákia van, egy kicsit feljebb Lengyelország. Nyugaton, azaz balra Ausztria, Olaszország egészen Spanyolországig és az Atlanti oceánig. Jobbra, azaz Keleten Oroszország, messzebb pedig Kína lez. Mögötted...? Délen? Ott pl. Erdély van, meg Horváthország, és ha sokat utazol, elérheted Törökországot, Görögországot sőt, Afrikát is.

Na jó, most már jobban tudjuk elképzelni barátunk országát bár sajnos, még mindig nem emlékszem merre van, azért sem tudom melyik országok veszik körül Északon, sem Délen, Keleten vagy Nyugaton! Csak az rémlik, hogy amint kilépünk SemItt SemOtt- ból mindenütt csak sivatagot találunk. Ki tudja mennyire tágasok! Meg arra sem emlékszem, hogy mennyit kellene mennem addig, ameddig másik lakott területre és onnan haza jutnék.

Így hát törődjünk csak barátunk országával. Félig meddig dőlt strucctojás alakja van, szélesebb az alja és vékonyabb a kicsit jobbra néző felső része. Északon és végig a Nyugati szélen, azaz ha térképen látnánk balra és fent, ott vannak a hegyek, dombok... valamelyek alacsonyak, kicsik, mások meg nagyon magasok. A Kelet oldalon és Délről indulva viszont, azaz jobbra és felfelé haladva a tengert látjuk. Az ország belseje egy zöld mezőkkel, folyókkal, kertekkel, veteményekkel, patakokkal és néhány kesebb településsel tarkított síkság. Csak egyetlen város van, ami az ország szíve és székvárosa, és ami pont a tojás közepén helyezkedik el, talán egy kicsit balra. Onnan indul az egyetlen országút, ami kényelmes és gyors, mint egy autópálya. Csak ezen az országúton lehet be illetve kilépni az országból. A fővárostól indul és egy spirált rajzolva körös-körül veszi. Az országút minden körnél szélesebb lesz, amíg végül eltűnik az északi határon, ott, ahol

lehet ki-bejönni SemItt SemOtt -ba. Érdekes hogy ez a spirálalakú országútnak a szélei sohasem sima egyenes, hanem fodrosak. Ha egy repülőgépről vagy eg felhőből, fentről néznéd, úgy tünne, mintha egy rózsának a szirmai vagy egy fejessalátának a levelek szélei lennének. Helyenként, ezen az országuton, színes virágokkal teli kaspókkal és kecses lámpákkal díszített kishidakot látsz, melyek fölöt mellékutak keresztezik, vagy éppen onnan indulva elágoznak mindenfelé.... Igazából nagyon szép látványt nyújt, ha a hegyekről nézzük.

Nagyjából tehát ilyen SemItt SemOtt ország, és ezen az országúton száguldozott teljes gázal a kis egér kék és sárgára festett játékkamionja volán mögé. Az országútnak két-két sávja van. Az egyik a nagy járművek számára a másik pedig a kicsiknek, mint az egér esetében.

Eléggé gyanús, nem teljesen becsületes alakról volt szó. Valami ostobaságot követett egy macska ellen, talán valami nem egészen tiszta üzleti ügy miatt, vagy megsértette kandúros méltóságán. De az is lehet, hogy valamit ellopott tőle, ami nagyon fontos volt számára. Akár mi volt a lényeg az, hogy a macskának nagyon rosszul esett az egér viselkedése és azért, hogy tisztázza a helyzetet már néhány napja, hogy üldözőbe vette... Még az is valószínűsíthető, hogy fel volt fegyverezve!

Tudnunk kell, hogy az egér nem csak gyanúsán viselkedett, hanem eléggé gyáva kis rágcsáló volt, azért felszállt a teherautójára azzal a határozott szándékkal, hogy kivándorol az országból és keres magának valahol egy másik hazát, ahol jobban tisztelik az egereket, no meg a ravasz és gyanús üzleti ügyeket is elnézőbb szemmel nézik.

Úgy emlékezett, hogy az egerek iskolában valaha azt tanulta, hogy New York volt az a város, ami ideálisnak mutatkozott egerek és patkányok

számára. Így hát szerzett egy iránytűt, egy térképet és útnak indult. Ahogyan azóta már több nap telt el, a teherautója nagyon kicsi és az út pedig roppan hosszú volt, az egér már kezdett megfáradni és türelmetlenkedni. Mindennek betetézéséül érezte, hogy sarkában volt a haragos és éhes cicus, aki szintén már borzasztóan kezdett lefogyoni és kimerülni a sok futástól. Órákon át mentek, mentek ketten körbe-körbe az országúton a határ irányában addig, amíg egy szörnyű dolog történt. Az egér elaludt a volánnál! Ahogy szokott lenni a szeme csak egy másodperc töredéke alatt csukódott be, de ez a roppant rövid időkihagyás elégnek bizonyult, hogy a teherautójával egy fenyőfához ütközzön. Valójában egy nagyon de nagyon icipici, baba fenyőhöz ütközött, de ha arányosan összehasonlítjuk az egér teherautójával, bizony olyannak tűnt, mint egy több emeletes toronyház. A teherautó úgy összetört, hogy totálkáros lett, de az egér sem úszta meg olcsón. A homlokán egy óriási dudor keletkezett, mert befejelte a visszpillantó tükrött, az első jobb lábacska három helyen összetört és farkincája úgy nézett ki, mint egy kókadt petrezselyemszár. De az egér tudta, hogy nem szabad megállnia, mert lépcsőről lépcsőre, veszélyesen közeledett a macska. Így hát egy fenyőággal faragott magának egy mankót és bátran kezdett stoppolni amerre sejtette New York város irányát. Néha kocsival, máskor biciklivel, szekéren, de, ha szájalom hiány miatt senki sem vette fel, akkor is -bár sédült és erősen sánított- maga mögött cipelte petrezselyem farkincáját és tovább ment és ment gyalog az országúton anélkül, hogy megállt volna pihenni. Határozottnak mutatkozott, mint az, aki sosem adja fel. Még hozzá meg kell adni, hogy szabályosan ment az országúton, mindig a szembejövő forgalom sáv melletti padkán, hogy elkerülje vagy legalább lecsökentse a gázolás veszélyét.

A mostoha körülmények ellenére minden egészen jól ment neki addig, amíg meg nem érkezett a határ előtti útolso hídra. Ott egy rendőr, amikor a megsebesült, ideges és sietős egeret látta, figyelte, ahogyan időnként megijedve hátrafelé nézegetett, hogy megbizonyosodjon nem éri el a macska, gyanút fogott és rendőri határozottsággal elállta az útját. A bal kezének hüvelyk ujját az övébe dugta, a jobb kezét a magasba emelte és nagyon szigorúan hangos szóval megparancsolta:

- Állj!

A szegény egér kétségbeesetten megállt, nem tudta, hogy mit csináljon, hogyan kerülje el a csapdát, hisz előtte a rendőr, hátul viszont vészesen közeledett a macska. Akart megszólalni, de semmit sem bírt kiböki, még egy egéri cin cin sem jött ki a szájából. Az őrmester egy kicsit megsajnálta, amikor jobban szemügyre vette a megsebesült és kimerült egeret azért megkérdezte tőle:

- De, fiacskám... milyen járatban van erre felé? Nem látja, hogy ez egy nagyon veszélyes út gyalogos egerek számára? Hogy juthat eszébe sötépolni ezen a forgalmas országúton?

-Jaj, biztos úr! -siránkozott az egér, a tragikus helyzetéhez illő arckifejezéssel- karamboloztam a teherautómmal, és minél előbb kell eljutnom New Yorkba!

- New Yorkba? -csodálkozott a rendőr- De mi ez a sietség?

-Üzleti ügyek miatt- hazudozott az egér- szeretnék nyitni SemItt SemOtt-ban New York város legnagyobb sajtgyárának egy leányvállalatát. Emiatt kell oda mennem, hogy személyesen aláírhasam a szerződést. Ha nem érek oda időben, bukik ez a remek üzletkötésnek a lehetősége! Kérem, muszáj tovább mennem!

- Hmmm - motyogta bajusza alatt az őrmester- lassacskán... Lássuk csak, milyen az előélete... azt akarom mondani vann- e magának priusza?

- Dehogy! -az egér ügyesen sínlelete a mérhetetlen felháborodást, ami a rendőr kérdése okozott neki... méghogy priusza!, azután tovább füllentett összevissza, mert bizony már többször állították élő sajtlopás és egyéb kisebb bűncselekmények miatt- Tudja meg, biztos úr, hogy én egy nagyo,n de nagyon becsületes és dolgos egér vagyok... méghozzá mindenhol elismert és sikeres vállalkozó!

- Nos, hát... -hümmögött a rendőr- és mondja... addig, amíg az országban tartozkodik és utána is, ha visszatér... megígéri, hogy nem fog rágcsálni semmit, ami nem a magáé? Papírt, kartont, könyvet, stb. Semmit, ami nem kizárólag a sajátja? Akkor sem ha sajtról vagy dióról, netán mogyoróról, stb. van szó?

-Természetesen -válaszolta a még mindig felháborodást színlelve egér- Maga ütött-kopottnak lát most engem, de én igazából egy jó nevelt, tiszta és elegáns egér vagyok.

Az őrmester még mindig kételkedett; csóválta a fejét, mert jól tudta, hogy bár az egerek nem piszkos állatkát, de ha bemennek valakinek a spájzába, konyhájába, padlásába vagy pincéjébe onnantól bizony senki szemre sem szaglásnak nem lesz kellemes élmény. Ott, ahol bementek az egerek mindig újra és újra tisztítani, fertőtleníteni kell, utána pedig valami illatos sprayel lefújni. Annyira éhesek mindig, hogy még a papírt is megeszik... Mindazt, amit találnak, éles fogaival néha a fát és a falakat is sikerül kilyukasztani. Azért kérte tőle az őrmester, hogy ígérje meg, hogy nem fogja használni a fogát és nem fogj rágcsálni azt, ami a másé.

Az egér nagyon türelmetlennek és idegesnek kezdte érezni magát, igyekezett állva maradni három épp lábán, hogy kímélje a borzasztóan fájó jobb elsőt, miközben feltűnés nélkül hátrafelé sandított, hátha megjelenik-e a láthatáron az őt üldöző utálatos macska.

-Na jó! -mondta végül a biztos- ha nincs priusza és határozottan megígéri, hogy nem használja többé a fogait, amire nem szabad... menjen csak tovább New Yorkba! De előre figyelmeztetem, hogy még nagyon hosszú út áll előtte! Csak Isten tudja, mikor fog odaérni.

-Köszönm, nagyon köszönöm. Maga nagyon rendes, biztos úr - felelte nyájasan az egér, de igazából azt gondolta, hogy kit érdekel, mennyi hiányzik New Yorkba, a fontos eltűnni onnan minél előbb, és átmenni a natáron minél gyorsabban. Azután? Majd valami lesz!

-Sok szerencsét New Yorkban! -kiáltotta utána a rendőr miközben búcsút intett a kezével. Azután halkabban mondta magában „Adios, amigo!... Minél kevesebb egér annál jobb!”

...És az egér kezdett eltávolódni az országúton a határ felé, oly sebesen, hogy hihetetlennek tűnne olyan valakitől, akinek óriási dudor dízeleg a homlokán, az egyik lába törött és maga után cipeli a farkincáját, amely úgy össze van szaggatva, mint egy kókadtt petrezselyemszár. Végül eltűnt a messzeségben, a rendőr pedig felszállt a motorra hogy tovább őrvárózzon az országúton.

Azt akarod tudni, ha az egérnek sikerült ilyen siralmas állapotban átmenni a határon és végül eljutni New Yorkba...? Nem tudom. És azt sem tudom, hogy a rendőr találkozott-e később a haragos, kimerült, éhes és felfegyverezett macskával. Talán a cicus is elmesélte a történetnek az ő

hitelesebb változatát. Ha így volt, akkor valószínűleg a rendőr egész életében megmaradt azzal a kételyel, hogy jó tette-e, hogy engedte folytatni az útját és kimenekülni az országból azt a pimasz, hazudozó és maffioso egeret.

Szerelem a tyúkolban

Az új barátom házának kertje legvégén van egy tyúkól. Azt mondod, hogy még nem tudod SemItt SemOtt barátomnak a nevét? Hát persze... Azért nem mondtam meg, mert neked kell megnevezned. Ilyen ennek a furcsa és különös népnek a szokása. Ha valamelyik Semitt Semott lakost meg kell nevezni az országán kívül, akkor a neve megváltozik. Azt gondolom, hogy ez nem feltétlenül rossz szokás, mert pl. te, mostan hogy lassan kezded elképzelni milyen lehet ő, azzal a névvel fogod megilletni, ami szerinted legjobban klappol hozzá. Eképpen napról napra megismerheted jobban annak ellenére, hogy sose találkoztál volna vele. Na? Mit gondolsz? Hogy is hívják a barátomat? Ez igen! Nagyon illik hozzá és nekem is tetszik. Most, hogy már tudjuk a nevét, folytassuk ezzel a mesével...

Mint a világ minden tyúkjában, ott is a tyúkok kotkodálnak és tojásokat tojnak, a csibe sárgák, kicsik, aranyosak, állandóan csipognak és a lábunk alatt bóklásznak... És a kakasok? Mondjuk inkább „A” Kakas, mert „két kakas nem fér egy ólba” hmmm... Valóban em szerencsés két kakast egy ólba tenni, mert a kakasok birtokolni vágyóak és védik a familiáját és saját területét, emiatt sok bajt, vizályt sőt, komoly veszekedést okozhatnak.

Ahogy mondtam, a kakas vigyázz a tyúkokra és a csibékre, de híres szintén a mindneki által ismert és jellegzetes kukurikú énekéért. Tudod utánozni? Nagyon jó! Majdnem tökéletes! Ez a bizonyos kukuriku a nagy világ más országaiban lehet kikiriki, vagy cock-a-doodle-doo, cocorico, kokekokkoo ... esetleg ake-e-ake-ake... úgy rémlik, a Tahiti kakasai énekelnek ilyen furcsán. Kipróbálhatjuk.... A fontos az, hogy a nap első kukuriku-ját elég korán éneklük, hajnalhasadáskor, alig, hogy felkelik a nap. A hely és évszakfüggően nagyjából öt-hat óra körül. Ami biztos, hogy első kukurikuját a kakas akkor éneklük, amikor mindenki, vagy legalább az emberek többsége még alszik. Nem a városokban, mert ott a gyerekek csak a tévéből ismerik a kakasokat, de vidéken az emberek mindig jobban bíztak a kakas éneklésén, mint egy ébresztőórán.

Barátom kakasának esete akkor kezdődött, amikor egy alkalomkor váratlanul és teli torkkal kezdett énekelni de csak akkor, amikor már jó magasan járt a nap... Délelőtt tíz órakor! Hihetetlen! Mi történhetett vele? Eleinte mindenki, emberek és állatok egyaránt az égre néztek. De nem... egyáltalán nem volt beborulva, közalgó viharok pedig semmi nyoma nem volt. Talán a kakas elaludt? Volt, aki úgy vélte, hogy biztosan megfázott... talán éppen most kúrálja ki magát egy súlyos torokgyulladástól? Mások nem sokat törődve úgy gondoltak, hogy csak eltévesztette az órát. Talán

megtörtént vele a legrosszabb: ellustult, sztrájka lépett vagy... bedilizett volna?!

Ahogy éppen aznap vendégeskedtem bartomnál, és ketten nagyon kíváncsiak voltunk a kakas fura viselkedésére együtt eldöntöttük, hogy másnap felébredünk nagyon korán és meglessük őt azért, hogy ellenőrizzük munkabeosztását. Így talán rájövünk, miért énekel oly későn.

Minden lehetőségekkel számolva beállítottuk az ébresztőórát négy óra hajnalra. Túl korán? De hát akkor hányra kellett volna beállítani? Talán fél négyre? Az is korai? Na jó, legyen akkor háromnegyed ötre. Másnap hajnalkor nagyon gyorsan és teljes csendben kellett felöltöznünk, hátra menni a kert végére, hogy elbújhassunk a tyúktól közelében lévő fenyőfa mögött, ahonnan nagyon jól figyelhettük az egész terepet.

Pontosan öt órakor, amikor elkezdett világosodni láttuk, hogy előbújik a kakas. Felmászott a fakerítésre és máris kinyitotta a csőrét, hogy kezdjen kukurézolni, amikor hirtelen, amielőtt egyetlen hang kijött volna a torkából mozdulatlan és néma maradt. Szemei csak a tyúktól fedett részének kijáratát bámulták, ott bent aludt az egész szárnyas familia. Mi történt ezzel a kakassal? Mit bámul? Miért nem kezdett énekelni? Kérdeztük egymástól. És akkor láttuk ahogyan kifelé sétál egy barna tollazatú fiatal tyúk. Kacéron mozgott, halkan énekelgetett valami szép dalocskát, aminek szövegét nem nagyon értettük, mert a hangja alig érkezett hozzánk a fenyőfa mögül. A kakas ott állt a kerítésen, mintha megbabonázták volna, Mindennek tetejébe a tyúk közönyösen úgy tette, mintha nem is vette volna észre a szegénykét. Így teltek a hosszú percek... A tyúk ide-oda sétálgatott, magokat csipegetett a földből, igazította a tollait... egyszóban: tette az eszét. Egy kicsit később csácsogni kezdett a többi tyúkkal, akik

egymást lökdösve jöttek ki a házikóból, majd a csibékkal is. Rövidesen megérkezett a szomszéd néni, hogy megetesse őket és hat órákor az egész tyúkól egy kotkodások és csipogások zűrzavarrá alakult. Még a kútya is kezdett ugatni, a kacsák pedig hozzátették az ő fülsüketítő gágogásukat. Micsoda csacsogás! Zajlott az élet a tyúkólban de a kakas, semmi! Néma maradt! Csak a barna tyúk után kullogott, udvarolt neki, bokókkal traktározta és mindenféle szép dolgokat ígért neki. Néha még romantikus és érzelgős verseket is rögtönzött! Hát persze, hogy elfelejtett énekelni! Ezért! Azt történt vele, ami megszokott megtörténni minden kakas és kis kakasnak, amikor egy tyúk miatt elvesztik a fejüket azaz, SZE-REL-MES lett! Emiatt csak jó későn szólaltatta meg a kukurikúját, tízórakor, csak akkor, amikor mi már régen meg reggeliztünk és ez egész tyúkól népeiségének nevetséges tárgyá lett. Efféléssel csúfolták: „Te bamba kakas mond, hol felejtetted a te híres kukurikudat?” „Miféle kakas vagy te?” „Egy tyúk miatt elhanyagolod a feladatodat?” „Fiatal még, nem fudja mi a felelősség” „Jaj, jaj! Ez a kakas oly buta, vak és süket lett, mint egy vakond” Amikor ezeket hallotta, elszégyellte magát, megrázta a fejét, lábaival erősen kaparta egy ideig a földet és végül újra felugrott a kerítésre. Ott, büszkén, mint egy győztes harcos a csata után a nap felé nézett, széttárta a szárnyait, jól telítette a tüdejét levegővel, kinyitotta a csőrét és énekelni kezdett: Kukurikú, Kikirikí-kikirikí!, cock-a-doodle-doo! Cocorico!, kokekokkoo! ake-e-ake-ake!... Nem is tudom hányszor és a csuda sem tudja hány nyelven ismételte. Nem lehetett leállítani! Oly hangosan és lelkesen énekelt, hogy remegtek az összes tollai és a piros taréja is, meg a szemei fénylettek, mint két drágakő. Fenn a kerítésen valóban úgy tűnt, mint egy remek festmény, méghozzá a világ legcsinosabb kakasról! El kell

ismerni, hogy mindent megtett, hogy helyrehozza a mulasztását és -bár egy kicsit hamisan- énekébe fektette minden tudását azért, hogy imponáljon és meghódítsa az egész tyúkól legszebb és kacér tyúkját.

Barátommal egyetértettünk abban, hogy tökéletesen érthető a kakas viselkedése. Ki ne zavaródná össze, amikor elérkezik a szerelem ideje?

Előbújtunk a fenyőfa mögül és bementünk a tyúkolba, ahol a kakas és az összes szárnyas udvariasan üdvözöltek minect. Oda mentünk hozzá és barátom elmagyarázta neki, hogy bár értjük nagyon jól a helyzetét mégis meg kellene értenie, hogy nem helyes dolog elhanyagolni az éneklést napfelkeltkor. És hogy mennyire fontos az egész ország számára, hogy minden egyes kakas elénekelje kukurikuját pontosan akkor, amikor kell. „Értsd meg, hogy te vagy az első, aki látja és köszönti a felkelő nap első sugarát, és hogy énekeddel kihirdessed az éj végét és a nap kezdetét” A kakas egy kicsit szégyellte magát, motyogott néhány tétova kukurikut és kikirikit, végül bocsánatot kért tőlünk hangsúlyozva, hogy bizony nagyon tudja, teljesen tisztában van, hogy milyen fontos a feladata. Végül ünnepélyesen megígérte, hogy ez a sajnálatos eset többé nem fog megismétlődni. Elbúcsúztunk hát és kiléptünk a tyúkólból, de mielőtt bezárta háta mögül a kaput, a barátom visszafordult és lehajolt a kakashoz. Kezével félig betakarta a száját, hogy a tyúkok ne hallják, és úgy, hogy alig bírta visszatartani a nevetést azt súgta a kakasnak:

-Ja! Akár szerelmes vagy, akár nem... kérlek, ne énekelj hamisan!

„Kis nigger”

Ő volt a környék legfeketébb és muzsikálisabb tücsök. Egyszerűen „Kis niggernek” hívták és mindenki azt várta, hogy lezsálljon az éj, hogy meghallgassa az énekét. „Kis niggernek” volt egy hegedűje is, amely azon kívül, hogy nagyon de nagyon kicsi, semmivel sem különbözött a világ többi hegedűtől. Ja! Egy a lényeg: négy húrja zsinorból készült olyan különleges zsinorból, amelyet font az a bizonyos fonó-szövő öreg anyóka, aki a külvárosban lakott és -mindenki tudta- járatos volt a fonoda-szövoda összes titkok és csinja-binják illetően. Az anyóka egyszer meghallotta énekelni „kis niggert” és annyira meghatódott, hogy fonta számára azt a különleges zsinórt, amiből az új húrok készültek. Kis nigger a kétes minőségű és agyonhasznált régieket ezekre cserélte, és azóta, az új négy húrnak köszönhetően kicsiny hegedűjének az a jellegzetes gyönyörű hangja lett.

De, ami a legjobban felhívta az ember figyelmét a „Kis nigger”ben az ő jó kedve volt. Mindig vidámnak, udvariasnak, figyelmesnek mutatkozott az egész világ iránt, a másik tücskökkel, hangyákkal, skorpiókkal, macskákkal és kutyákkal, halakkal, de szintén az emberekkel, szamarakkal, lovakkal sőt, még a legvadabb vadállatokkal is.

Biztos, hogy Kis nigger olyan volt, mert mindig örült és teljesen meg volt elégedve tücsök mivoltából... méghozzá kitűnő énekes és virtuóz hegedűművész! Ennek tetején szintén nagyon megvolt elégedve sötét színével. Büszke volt, hogy egész kisteste oly koromfekete.

Dalainak szövege általában egyszerűek voltak és kis változásokkal mindig ugyan arról szóltak. Majdnem mindegyike így kezdődött: „Egy fekete tücsök vagyok én, fekete a színem, van nekem egy zsinorból készült szép

hegedűm..." stb. stb. Körbe utazta az országot erdőről erdőre és hegedűjével eldalolta a négy égtáj felé boldogságát. Meghálálta a napnak a melegét, a virágoknak ezer színeit és az esőnek frissességét. Szívesen írt és énekelt új dalokat a barátai részére, akiket az úton találkozott, és akikkel szeretett hosszú órákat beszélgetni mindenféléről, velkük teázni és malmozni.

Mindenki jól ismerte és világosan tudta, hogy bár Kis niggernek nagyon de nagyon fekete volt a színe, szívében egy csillagot hordozott, ami szüntelenül ragyogott a szivárvány összes színével.

Nem csoda, hogy annyira szerették.

Hol volt, hol nem volt, volt nekem egy papírsárkányom...

Na jó, amikor még gyerek voltam nem csak egy, hanem naná!, több papírsárkányom is volt. Lajos bátyámmal, ketten leguggolva a nagy ablak alatt, valami könnyű papírral, néhány itt-ott talált száraz vékony nádszállal, színes rongydarabokkal, zsinor és ragasztóként liszt és víz összekeverve állítottuk össze. Ha már készek lettünk kerestünk egy üres telket, hogy felrepítsük. Nom is tudnád elkézelní milyen jól emelkedtek a levegőven, amikor fújt a szél!

De a legjobb papírsárkányom az volt, amit SemItt SemOtt-i barátommal készítettünk egy ehhez ideális, friss, napos és szeles őszi napon. Azért volt különleges, mert azt a papírsárkányt hárman állítottuk össze azaz, a barátom, én és maga a papírsárkány hisz nagyon fontos és döntő volt hallgatni tanácsaira és utmutatásaira, Tehát... először kellett megkeresni az alkalmas papírt. Többet találtunk és mindegyik felajánlotta magát, mint a legalkalmasabb egy igazi papírsárkánynak. Még egy pár régi újságlap is nem győzte bizonygatni, hogy igen ám, lehet készíteni ilyen papírújságból is, amit be kell vallanom, bár nehéz, de igenis lehetséges. Az újságpapír nehezebb és vastagabb, de pont azért erősebb és ellenállóbb!. Azután, hogy meghallgattuk mindegyiknek a véleményét és érveit (nehogy megsertsünk egyiket sem), és, ha már túl lettünk azon, hogy összehasonlítottuk minden egyes papírdarabnak a minőséget és előnyeit, teljes egyetértésben kiválogattunk két selyem papírdarabot. Az egyik narancsszínűt, a másik pedig tengerkéket. Elmentünk a közeli patakhoz, hogy megszerezzük a nádszálakat a kerethez. Ott elmagyaráztuk a nádoknak miről volt szó, mire volt szükségünk t.i két vagy három szál a legjobb nádból, hogy tudjunk készíteni velük egy jó papírsárkányt. Olyat, amely mielőtt táncolni kezd a felhők között, biztosan és egyenesen repül felfelé anélkül, hogy tulságosan himbálozna és végül alig hogy kezdett felszállni földre essen, mint egy kő vagy ólom darab. Természetesen, a patakpart összes nádja nagyon jól értette miről van szó, hisz SemItt SemOtt országban, a Játék Földje vagy Játszani való Földjén az őszi napokon mindenki, nagyok és kicsik egyaránt papírsárkányokat készít. Összedugták hát a fejüket, hogy megbeszéljék kérésünket és nem telt egy rövid idő, hogy megmutattak nekünk két fiatal, de már erős és egyenes nádat, amelyek egy kicsit arrébb büszkén emelkedtek

fel a többiek közül. Ők nagyon örültek, hogy lettek a kiválasztottak, szívesen feljárnak magukat papírsárkányunk keretének elkészítéséhez, így hát levágtuk, haza vittük és a földre helyeztük a két kék és narancsárga papír mellett. Rombusz alakot adtunk neki. Először hosszába kettévágtuk a nádszálakat, utána összekötöttük kereszt alakban. Végül egy nagyon feszes zsinort húztunk körbe-körbe, amihez a liszt-víz ragasztóval rögzítettük a két papírt, a kereszt felső részén a kéket, alatta pedig a narancsszínűt. A papír széleihez szintén ragasztottunk vékony és rövid papírcsíkokat, a kékre narancssárga csíkokat, a narancssárgára kéket.

A nagy hozott néhány zöld és sárga rongy karabot, ezekből rövid szalagokat vágtunk a papírsárkány farkához. A rongy darabok is nagyon örültek, amikor tudták, hogy a leendő papírsárkány oly fontos része lehetnek; olyan sors jutott nekik, ami kétségkívül sokkal jobb és nemesebb volt, mint üveget vagy kocsit mosni, butorokat vagy cipőket tisztítani. A zsinor pedig megbarátkozott a feladattal és annak ellenére, hogy elég álmos volt és nehezen szánta rá, hogy kigomolyogjon, erősnek bizonyult és késznek teljesíteni teljes felelősséggel feladatát azaz, a megfelelő biztonsággal levegőn tartani a papírsárkányt.

Befejezésül a zöld és sárga rongycsíkokat kötöttük a nádkereszt alsó végéhez. Eleinte ötöt kötöttünk össze de, amint kiprobáltunk egy kicsit lóbálgatva a fejünk felett, a papírsárkány figyelmeztett minket, hogy az öt csík nem lesz elegendő nehezékre, ő úgy érezte, hogy kell még egy, így hát még egy hatodik csíkot is csomóztunk hozzá.

Egyszer, hogy kész lett elmentünk egy tisztásra a város szélén, hogy az égre repítsük. Én vittem a papírsárkányt a barátom pedig fogta a zsinor gombolyagot. Tudod, hogyan kell papírsárkányt eresztetni? A legjobb, amikor

ketten repítik fel. Az egyik tartja a feje felett szemben a széllel a másik pedig messzeb arrébb miközben kitekeri a zsinort a gombolyagból. Amikor a szél elég erősen és tartosan nyomja a papírsárkányt csak is akkor szabad elengedni. Akkor, aki tartja a zsinort húzza, engedi, ügyesen irányítja és segíti a papírsárkányt, hogy felkapaszkodjon a szél hátán, feljebb és még feljebb. Mi is így tettük és amint elengedtem, a papírsárkány rohamosan melovagolta a szélet és játszadozva, vidáman és szünet nélkül kezdett felszállni az ég felé. Barátom igazi mesternek bizonyult e játékban, hisz tökéletesen együtt tudott működni a széllel és a papírsárkánnyal. Azon a szép őszi napon a milyenek volt az, amelyik legmagasabbra tudott felszállni.

De hirtelen, egy pillanat alatt az ég tele lett madarakkal... Honnan jöttek? Ki tudja! Sirályok, galambok, fecskék tömege és néhány idetévedtt pelikán és gólya keveredett össze a papírsárkányokkal. Ezek annyira megzavarodtak, hogy zsinorjai összekuszáltak egymással, aminek következménye végül az lett, hogy egymásután a földre zuhantak. A miénk is, de szerencsére úgy esett, hogy nem törtek el a nádak sem szagatott el a papír. Többen azok közül, akik ott játszódtak felgömbölyítették az összekuszált zsinorokat és húva maguk után a többé kevésbé sérült papírsárkányiat elindultak hazafelé. Mások ott maradtok bámulva a madaraktól ellepett eget.

-Most mit csináljunk? Kérdeztem a barátomtól.

- Jaj, jaj, hmmm... - ő egy ideig gondolkodott csendben majd... -Tudom, van egy ötletem! -kiáltotta, felemelte a papírsárkányt és valamit súgott, amit úgy tűnt nagyon tetszik neki. Azután, azt kérte tőlem, hogy még egyszer tartsam a fejem felé, megfogta a zsinort és eltávolodott, hogy

felkészüljünk felrepíteni újra. Megkértem tőle, hogy mielőtt felszállhasson, árulja el nekem is az ötletét.

-Használjuk ki ezt a hihetetlen madár tömeget!!! Azt kértem a papírsárkányunkat, hogy ott fenn keresse meg a legszebb és színesebb madarat és, amint megtalálta árulja el neki a titkomat.

- Titkot? Milyen titkot? -Kérdeztem tőle izgatottan-.

- Háááát... szerintem ugyan az, mint a tiéd... A titkom az, hogy én is szeretnék nagyon magasan repülni...egészen az égig! És szeretnék egy kis házikot készíteni valamelyik felhőn, hogy onnan láthassam a tengert. És szeretnék találkozni egy angyallal... kíváncsi vagyok milyenek.

Természetesen és is lelkesedtem barátom ötletén és neki álltunk felereszteni a papírsárkányunkat, aki szinten nagyon izgatottan alig várta, hogy felkapaszkodjon újra a szelek hátán. Egyszer csak elengedtem és még gyorsabban, mint azelőtt, már fent is volt. Mi ugrádoztunk, futottunk és kiabáltunk neki hangosan:

-Magassabbra! magassabbra! Ne félj! Jól tartjuk a zsinort és ha akarod és mi is úgy akarjuk visszatérhetsz hozzánk! Magassabbra! Köszönts onnan fentről a gyerekeket, aki játszanak! Üdvözöld a virágokat és az út kavicsait. Szállj fel még magassabbra! Érintsd meg a napot! Mosolyogj neki! Vigyázz nagyon a tetőkön ágaskodó tévéantennákra... Kerüld el őket, mert irigyek, hisz ők nem tudnak repülni! Jól figyelj, nehogy belédkapjanak!!! Magassabbra! Keresd meg a legszebb madarat és ne felejtse elmondani neki a titkunkat!

A papírsárkány olyan magasra szállt, mint ahogyan engedte a zsinor. Ott fenn egy nagysezrű, pompás kék narancssárga rombusz volt, amely a madarakkal keringőt táncolt, fel és le...újra fel és még egyszer le, jobbról

balra, balról jobbra vidáman himbálozva zöld-sárga farkát. Egy hihetetlen égiünnepnek tűnt, ahol a papírsárkány a meghívó volt, és a madarak a vendégei, akik körbe körbe neki udavaroltak szüntelenül.

A messzeségben a lemenő nap már kezdett elbújni a hegyek mögött. Mintha mosolygott volna és egy pillanatban majdnem biztos voltam, hogy kacsingatott nekünk... talán hallottam is, hogy azt mondta:

- De szép és méltó befejezés ennek a pompás őszi napnak!

Egy pár morzsáért...?

(A mohó csotányok szomorú sorsának tanulsága)

Amint most elmondok nem mese, hanem egy megtörtén eset, ami a pedagógiai értéke és fontossága miatt megérdemelte, hogy része legyen a csotányok egyetemleges emlékezetének.

A történetet akkor ismertem meg, szinte véletlenül, egyszer, amikor a szokásos diós sütit ettem barátom házában konyhájában, SemItt SemOtt országban. Aznap, egy pillanatban, amikor ő és a nagyi kimentek... nem emlékszem, talán megetetni a tyúkokat vagy viágokat öntözni, olyan mozdulatot tettem, hogy véletlenül elejtettem néhány morzsát a konyha mozaikjára. Elismerem, hogy észrevettem, de mégsem foglalkoztam vele, hanem siettem, hogy utánuk mennjek. Fél órával később, amikor hárman újra a konyhába léptünk szinbte egyszerre észrevettük, ahogyan két csotány

mazsolázik az elejtett morzsákból. A nagy azonnal hozta a seprűt felszedni a morzsákat, hogy a szemtesbe dobja, de a két csotány gyorsan eliszkolt és eltűnt egy repedésen a fal egyik sarkán.

Akkor a nyagi elmondta ezt az igazi történetet, ami egyáltalán nem megdöbbenítő hisz Sem itt Sem ott országról van szó.

- Itt történt, ezen a konyhában, elég régen, nem emlékszem pontosan mikor de biztos, hogy akkor én még kicsi lány voltam. Reggeli után máris iskolára készültem, amikor egy csotány lassan de roppant kíváncsian kikandikált kifelé a fejecskével ott ni... látod? Azon a lambéria és a fal közötti lyukon. Nem volt nagy sem kicsi és világos barna itt-ott aranyszínű árnyalatokkal a teste. Bizonyára még fiatal volt és csotány létére elég csinos... Hogy fiú-e vagy lány volt? Hát azt nem tudom... világos, hogy közöttük lehetnek fiúk és lehetnek lányok is. Viszont, ahogy bogarakról beszélünk, inkább azt mondjuk hímek és nőstények. Anyu és apu csotányok, akiknek gyermekei azaz, kicsi csotány fiúk és csotány lányaik lesznek.

- Mielőtt csotányunk kijött volna teljesen a résen ki, körbe nézett, jobbról balra, azután balról jobbra, mintha figyelne a terepet, a konyhát teljes szélességében még az utolsó szegletét fürkészte. Te is láthatod, hogy a konyha nem is olyan nagy, de ennek a kis bogárnak óriásinak tűnt a végtelenben eltűnő hátárokkal. Azért, olyan volt számára, mint felfedezni egy új világot, egy minden irányban elterülő ismeretlen, titokzatos országot amely össze van rakva megmagyarázhatatlan, kifürkészhetetlen de félelmetet is keltő számtalan árnyékokból, színekből és alakzatokból. Ez volt az első alkalom, hogy kimerészkedett a lambéria és a fal közötti elrejtőzött kis házikóból. A kalandvágy fűtötte de főként az éhség, mely a

kis üres gyomrából felfelé tört és sürgette kifelé. Lábai alatt látta, a hideg és rideg sivataghoz hasonló fehér-feket és fertőtlenítő szagot árasztó járólapokat. Felette viszont a lapos és fehér plafont ahonnan logott egy gyengén égő lámpa, amely alig világította meg az asztalt. Az ablakból az éppen akkor felkelő nap első sugarai pontosan a csotányra sütöttek, és kis fény cseppeket szórt antennáira és kicsi első lábaira. Látta az asztalt, két széket és egy kicsit messzebb, a szembelevő falon, a mosogatót, a sütőt és a konyhaasztalt. Sosem látott, nem is tudott elképzelni oly oriásit és fura világot, annyira idegen és tele olyan tárgyakkal, amikről azt sem tudta mire valók. Nem tűnt számára barátságosnak, inkább eléggé fenyegetőnek sőt igazán veszélyesnek egy olyan kicsi és tapasztalatlan csotány számára, mint ő. Egy ideig nem is mert megmozdulni és azon gondolkodott ha egyáltalán érdemes-e túrázni ezen az ellenszenves világon. De csak addig, amíg meg nem látott aza asztal felett egy felbontott és már elkezdett kekszes csomagot. Mintha várna őt, hogy csillapítsa az éhését, ami a gyomrából csiklandozva felfelé szállt és percről percre szemtelenebbül arra unszolta, hogy megszerezze az ínycsésget. Úgyhogy még jobban kimerészkedett a résből és felbátorodva ballagni kezdett a lambéria szélén, eleinte nagyon lassan, mert erre tanították anyukája, apukája és az öregebb és tapasztaltabb csotányok, akik elérhetetlen buvóhelyükön, a fal lyukain éltek és most onnan figyelték első élelem utáni túráját. Újra megállt, hogy mindenfelől ellenőrizze nem fenyegeti-e-e a közelben valami váratlan veszély. Amikor biztonságban érezte magát szaladni kezdett, először lement a padlóig és onnan megállás nélkül átvágott a fal és az asztal közötti távolságon. De ott sem állt meg, hanem annak egyik lábán sebesen kapaszkodott felfelé. Az asztallap szélén hirtelen megállt, hogy újra

ellenőrizhesse a terepet. „Óvatossának, ravasznak és türelmesnek kell lennünk” szinte hallotta a csotányi tanácsokat, amiket kicsi korától tanítottak neki. Mert mint minden táplálék, ami a konyhákban található, úgy szintén az ízletes és ártatlannak látszó kekszek áldás lehetnek éhes gyomra számára, de a vesztét is okozhatják. „Vigyázz és mindig nagyon, de nagyon figyelj!” mondogatta magában miközben ide-oda forgatta a fejcskáját, nem lát-e semmi gyanúst. Egy pár másodperc után eldöntötte, hogy folytathatja az útját és oly hihetetlen sebességgel, amire nehéz felfogni, hogy ilyen kicsi állatka részéről képes lenne, egy szempillantás alatt ott termett a nyitott kekszes doboz mellett. Már nem kételkedett többet, hanem azonnal bemászott, hisz az éhség mindjobban sürgette. A doboz belsejében a biztonságot adó sötétség és a finom illat, ami áradt a kekszekből elfeledtette vele minden óvatósággról és neki kezdett a lakomának. Addig evett, amíg a gyomra már nem bírta. Nyilvánvaló, hogy evés után a csotálynak vissza kellett térnie a kis házikójába a lambéria mögött, de a szerencsétlen jószág, pánikszerűen észrevette, hogy túl sokat evett, a keks- lakoma megfeküdte a gyomrát, érezte hogy megállt az emésztése. Nagyon nehezen és fájdalmasan, de végül sikerült kijutnia a dobozból és vonszolnia magát az asztal széléig. Ott kicsit szédelegve nem bírt megállni időben és amikor véget ért az asztal a földre zuhant úgy, mintha ólmot evett volna. Nem lett komoly baja, mert korához képest a páncélja már elég keménynek bizonyult, de a hátára esett azért csak borzalmas és emberfeletti, ill. csotányfeletti erőfeszítések árán tudot lábra állni. Eltelt egy nagyon hosszúnak tűnő időnek, hogy végre folytatni tudja útját a fal irányában. És ott, ni. pontosan a konyha kellő közepében látta a felülről ráboruló végzetes árnyékot, azután a talpat, mindjárt a cipőt is, a harisnyát,

a nadrágot, annak belsejében a lábat, végül a test többi részét, ami ott fent, nagyon magason végződött egy mérges, haragos arcon, ami undorral és utálattal nézett rá. Egy pogány istennek tűnt, aki már ítéletet hozott felette és hálál büntetéssel sújtotta. A csotány először és utoljára találkozott a fajttája leghatalmasabb és szigorubb ellenségével: az ember! Mozdulni sem jutott ideje, egy szempillantás alatt a cipőtalp agyonnyomta a mozaikhoz. Így, az éhes gyomrától unszolva, táplálék utáni első túráján halt meg erőszakos, de igazából jelentéktelen módon úgy, mint oly sok más torkos és megondolatlan, konyhákban fosztogató csotányok. Tudnánk megkockáztatni azt a véleményt, hogy ezek a bogarak közül többen vannak, akik inkább így, gyorsan halnak meg szívesebben és nem más kegyetlenebb és lassúbb pusztulás áldozatként pl. permetezés, mérgezés, kiszáradás, stb. de ezt sosem fogjuk megtudni, mert titok marad, ami a csotányok gondosan őriznek és senkinek sem árulják el vagy adták át.

A lambéra belsejében, egy lyukon keresztül a megboldogult csotány familiája látta a történeteket. Midannyian Imékedtek az ő rövid életén és szomorú sorsán, majd okultak az esetéből miközben anyuék és már öreg és bölcs csotány tanították a kisebb testvéreit, képezték, hogy eredményesen és balesetmentesen végezzék a táplálék utáni jövődő túrájukat. „Ravasznak kell lenni, óvatosnak és végtelenül türelmesnek! De a legfontosabb az, hogy sosem kell engedni a mohóság kísértésnek! Mert egy teli gyomor nem csak eltereli a figyelmet az élet igazán fontos dolgokról, hanem végzetes akadály jelenhet a csotányok egészséges fejlődéséhez. Mindig emlékezni kell, hogy a mohóság sosem lesz egy jó tanácsadó!

Az elvarázsolt boszorkány

Akárhányszor ellátogattam barátomhoz, nagyija megkínált mentateával és néhány szelet az általa készített egyébként nagyon egyedi és finom diós süteményéből. A diót minden ősszel szedte össze az óriás diófa aljából, ami a kertnek egyik ékessége volt. Hárman szerettünk üldögélni a teraszon, nézegetni az ezerszinű virágágyosakat, a gyepen sétáló, játszódozó macskákat és a madarakat, ahogyan dalolva hívogatják és kergetik egymást, időnként elbújnak a fenyőfa ágain vagy a kémények mögé. Akkor a nagyi hozta a teát és a sütit, mellénk ült és mesélt nekünk, néha olyan régi történeteket, melyekről nehéz volt elképzelni, hogy valaha valóság voltak vagy csupa képzelet. De barátom nagyija, ezeket a legendákat és mendemondákat nagyon komolyan mesélte, mert meg volt győződve, hogy azon, ami a száján kijön nem csupa fantázia, hanem bizony sok igazság van elrejtve.

Így is történt azon a delutánon, amikor elmesélte nekünk az elvarázsolt boszorkány esetét.

Mi jól tudjuk, hogy boszorkányok nincsenek, csak a mesékben fordulnak elő, és az is közismert, hogy roppant csúnyák, orrukon egy nagy vagy több pattanásuk van és nagyon rosszak, kifejezetten utálatos teremtmények. Egy nagy, hegyes kalapot hordanak, ami legtöbbször ferdén áll a kócos hajú fejükön. És valljuk be őszintén: borzalmasan öltözködnek. Ja! Még azt is kell hozzátenni, hogy egy seprűn lovagolva ide-oda röpdösnek, miközben keresnek valakit, akit megakarnak idegesíteni vagy ijszteni.

A nagy szerint mindez igaz lehet akár hol a világban, de nem SemItt SemOtt országban. Mert szerinte, bár valóban a boszorkányok náluk is olyanok lehettek, mint a mesékben, ez már nagyon régen volt.. Olyan réges régen, hogy senki sem emlékszik mikor is lehetett. Ami biztos, hogy ezen a távoli múltban valami megváltoztatta a SemItt SemOtt boszorkányokat.

-Láttad a „Nagyszerű Nagy” szobrát a Főtér kellős közepében?- kérdezte tőlem a nagy mielőtt neki kezdett volna a mondokánjának.

- Azt a szobrot, amely egy öreg anyókat ábrázol, ahogyan egyik kezével támaszkodik a botjára, másikban pedig egy varrókészletet tart? Igen, láttam. Nagyon huncut a mosolya és a szemüvege mögött eléggé vicces a tekintete- válaszoltam.

- Na jó. A Nagyszerű Nagy akkor élt, amikor a dédim meg sem született sőt, az üknagymamám sem... talán az ő dédijének az üknagyija sem. Olyan régen volt, hogy azt sem tudjuk, hogy mi volt a neve.

- Ha így van, akkor miért olyan fontos nektek, hogy szobrot kapjon a Főtéren? -kérdeztem miközben összezavarodva a barátomhoz sandítottam. Ő úgy nézet rám, mintha azt mondta volna..."Mindjárt tudni fogod, bár... szerintem nehezen fogod elhinni"

A nagy komoly és ünnepélyes arckifejezéssel rámnézett, felemelte a kezét és mutató ujjával a Főtér irányában mutatott:

- Mert ő történelmünk egyik legnagyobb és jelentősebb személye volt. Egy igazi hősnő!

- De mégis, miért? Mit tett? Valami fontos és döntő csatát nyert? Egy híres elnök volt? Híres művész vagy feltaláló? - Igazából nagyon kíváncsi lettem arra, hogy tulajdonképpen ki is lehetett a szobor ábrázoló anyóka.

Barátom nagyija ölébe tette a kezét és nyugodt hangon, lassan, hogy jól értsem, azt mondta:

- Ő volt az első, aki el tudott varázsolni egy boszorkányt. És attól kezdve itt, ebben az országban a boszorkányok már nem ilyenek, ahogyan a mesékből ismeritek.

- Na ne! De hát a boszorkányok nem léteznek! És mit jelent az, hogy elvarázsolni a boszorkányokat?

- Pedig így történt! Ő, a Nagyszerű Nagyi volt, aki felfedezte, hogyan lehet elvarázsolni egy boszorkányt. És tudod, hogyan jött rá? Úgy, hogy nem látta őket rondáknak és gonosznak, mint ahogyan a többiek látták.

Mégegyszer tele töltöttem mentateával a csészemet, magamhoz vettem egy második diós sütemény szeletet és egy kicsit előre dőltem, hogy végre meghallgassam a történetet...

„A Nagyszerű Nagyi nem nagyon messze innen lakott. Egy nagyon kedves, aranyos idős néni volt, aki mindig udvariasan viselkedett minden szomszédjához. Mindenki nagyon szerette... Azért is, mert nagyon finomakat tudott sütni, híres volt a saját receptes diós süteményére. Azonkívül, úgy tudott varrni, hímezni és kötni, mint senki más, akár nagyi, anyuka, nagynéni vagy asszony, akik a környéken lakott.

Egy napon a konyha ablakából látta, hogy új szomszédok költöznek a szembe levő házba. Amikor egy kicsit jobban figyelt azt is észrevette, hogy az új lakók nem mások, mint egy boszorkány és a kislánya, egy csúnyácska, kócos kisboszi. Csóválta a fejét, mert tudta, hogy a boszorkányok a legváratlanabb pillanatokban jelennek meg és bizony, senki sem szereti, ha pont a szomszédságban landolnak. Ahogy nézte őket meg tudta állapítani,

hogy ezeken is pontosan az a rosszkedvű kifejezés volt az arcukon, ami rájuk jellegzetes, rikácsolva szoltak egymásnak, amikor befelé vittek a bőröndöket, dobozokat, a két seprűt és mindeféle rengeteg rejtéljes csomagot.

De ahogyan már említettem a Nagyszerű Nagy nagyon jól nelvelt és udvarias néni volt, és pontosan tudta hogyan kell viselkedni az új szomszédokkal. Ezért eldöntötte, hogy másnap meglátogatja őket, és üdvözlésképp elvisz nekik egy finom diós sütit. Azonnal nekiállt tojásokat, cukrot, lisztet és vajat kevergetni, azután lelkesen és vidáman nyujtogatni a tésztát. De közben nem tudta kiverni a fejéből a kis boszi savanyú és haragos arcának képét. Nem értette, hogyan lehetséges, hogy egy kislány nem tud mosolyogni, képtelen vidámnak és kedvesnek mutatkozni. „Kell tennem valamit, hogy kicsaljak egy mosolyt a boszi szájából... de mit tehetek? Akkor eszébe jutott, hogy varrhatna neki egy szép ruhát csipkés alsó szoknyával. „A boszorkányok és kis boszik biztosan olyan kacér, mit a többi nő... legalábbis remélem” -gondolta magában- Miközben azt várta, hogy megsüljön a dióssüti nekiállt a munkának és rövid idő alatt varrt egy olyan gyönyörű rozsaszín ruhácskát világoskék gombokkal és masnikkal, ami biztos volt benne, hogy nagyon de nagyon jól fog állni a kis boszin. Amikor befejezte, és megelégedve körbe-körbe nézegette a ruhácskát, mégis úgy érezte, hogy valami hiányzik... A himzett csipke! Hát, összevissza keresgélt mindenhol a varrókészletében de sajnos nem talált megfelelő himzőcérnát. „Olyan finom cérna kellene, mint a pokháló napkeltekor, amikor szálai tele vannak vízcseppekkel, amelyeken bujocskáznak a korai napsugarak... De honnan szerzek ilyen? Gondolkodott egyet és emlékezett, hogy néhány utcával arrébb élt egy nagyon nagyon öregecske néni, aki valaha fonó- és

szövőnőként dolgozott. „Azonnal elmegyek hozzá, biztos ő meg tudja mondani, hol szerezzek fényes és színes vízcseppekkel szórt pókhálós cérnát” Fogta a botját, megigazította a kontyát és sietve kiment a házból. Szerencsére az öreg anyóka otthon volt és éppen szundikált a hintaszékén a rokka mellett. A Nagyszerű Nagyi elmagyarázta neki miért jött hozzá. Csipkét szeretne hímezni a kis boszi alsószoknyájára, mégpedig sürgősen. A fonó-szövőnénike meghallgatta figyelmesen, azután csendben maradt, látszott rajta, hogy erősen gondolkodik a megoldáson. Végül bólintott egyet és azt mondta: „Igen, valahol a padláson kell, hogy legyen még egy különleges vadkenderből font olyan szép cérna, mint ami neked kell... Egy ideje, sok éve már, készítettem egy himzett inget egy mese rózsaszínes és butácska hercegnőjének. Először elmentem a közeli tóhoz, hogy kiválogassam az esti harmattól még nedves legjobb vadkendert. Egy kicsit megszáritottam és ezen a rokkán fontam a leggyönyörűbb cérnát, amit valaha létezett, tele vízcseppekkel és hajszálvékony ezüstös szálakkal. Igen, biztos vagyok benne, hogy valahol a padlásban még maradt belőle egy-két gombolyag”. Ketten keresgéltek-keresgéltek, amíg megtalálták. A fonó-szövő anyóka szívesen odaajándékozta a Nagyszerű Nagyinak, aki oly gyorsan, ahogyan megengedte a botja, visszament otthonába, mert eltökélte magát, hogy bizony, éjfél előtt befejezi a himzést.

Így is lett. Másnap becsomagolta a ruhácskát és a gyönyörű csipkés alsószoknyát, egy csinos tálba tette az ízletes diós sütit és átment az utcán, hogy Istenhozott mondjon a boszorkánynak és a kis boszinak.

Hát persze, hogy a boszorkány anyukának egyáltalán nem esett jól a Nagyszerű Nagyi látogatása, azért rosszkedvűen, ellenszével fogadta. és szenttelenül azonnal megkérdezte tőle, hogy mit hozott a csomagjában. A

Nagyszerű Nagyi kedvesen azt válaszolta, hogy diós sütit hozott és egy ajándék ruhácskát a kis lányának.

- Hmmmm... motyogott bizalmatlanul a boszorkány.

De hát, az ajándékokat nem illendő visszautasítani, még egy boszorkány számára sem. El kell fogadni, még akkor, ha nem tetszik. Bizony, a boszorkányok se mernek elutasítani egy ajándékot. A Nagyszerű Nagyi odanyújtotta a csomagot a kis boszinak és megkérte, hogy legyen szíves felpróbálni, hátha kell valamit igazítani rajta. A kis boszi bement a szobájába elég morgosan, ahonnan egy kis rövid idő után kifelé jött felöltözve az új ruhával és a csipkés alsószoknyával. A Nagyszerű Nagyi csak nézett... De szépen állt neki! -„Tökéletes! Nézd magad a tükörbe drága kicsikém” -„Tükör? Milyen féle tükör? Nálunk nincsenek tükrök, sose vagyunk kíváncsiak, hogyan nézünk ki!” Szólt hozzá modortalanul a boszorkány anyuka. A Nagyi erre csóválta a fejét, azután mondta -„Semmi baj! Átmegyek és hozok egyet” Ezzel kiviharzott a házból. Csak egy pár perc telt el és máris visszajött egy tükörrel, amit azonnal a kicsi előtt tett, hadd lássa magát.

„Óóóóóó!!!! -Kiáltotta a kisboszi tágra nyílt szemekkel- Ez a tükörben én lennék?” Olyan szépnek látta magát, hogy el is felejtett undok lenni. -„Igen, te... annyira szép vagy!!!” Mondta megelegedve és biztatóan a Nagyszerű Nagyi, de azonnal észrevette, hogy mégis hiányzik valami ahhoz, hogy a boszi teljesen megváltozzon. Újra átment az utcán és visszajött egy pár apró ánizsmaggal, amelyet elrejtett a kezében. A kisboszi háta mögé ment és úgy tette, mintha egy kicsit javítana az egyik masnin, de közben észrevétlenül megcsiklándozta az orrát az ánizsmagocskával. A kisboszi érezte, hogy viszket az orra és kezdett grimaszokat vágni addig, amíg... egy

igazi, valódi mosoly meg nem született az arcán!!!! „Most igen! -mondta magában a Nagyszerű Nagyi- Ezzel a mosollyal teljesen megszépült a kis boszi!” De persze, a sok csiklandozás miatt a kicsi tüsszenteni kezdett. Azért, hogy enyhüljön a tüsszentés rohama a Nagyszerű Nagyinak az az ötlete támadt, hogy megtaníttja őt táncolni... ami a megszépülés következő, utolsó és döntő lépésnek bizonyult. Különben, igen is a tánc a legjobb eszköz, hogy az ember jól érezze magát és elfelejtse nem csak a tüsszentést, hanem minden rossz és csúnya dolgokat, amik bántják őt.

Végül, amikor kifáradt, a kisboszi teljesen meglepő módon egyedül, morgás és panasz nélkül ment lefeküdni. Egyedül vette le magáról az új ruháját, gondosan összehajtotta és a szék támlájára tette. Levette a cipőjét, elimádkozta az akta az ákombákomokat, amiket szoktak imádkozni a boszorkányok és lefeküdt. A Nagyszerű Nagyi eligazította neki a párnácskáját, megsimogatta a kócos hajfürtjeit és megígérte neki, hogy másnap az iskolában az ő unokája és barátnői csak vele fognak játszani a szünetben. Azt javasolta, hogy viszonzásul, nagyon jó benyomást tehet rájuk, ha a repülő kisseprűjében meghívja mindegyiket egy körre.

Mielőtt eltávozott elköszönt a boszorkány anyukáról is, aki egész idő alatt tátottszájjal nézte, mi folyik az ő új házában. Amikor a Nagyszerű Nagyi puszit nyomott a pattanásos arcára, a boszorkány nyelt egyet és megszólalt: „Nem tudná nekem is varrni ilyen szép ruhát?” „Természetesen, drágám, és minden más boszorkánynak, akik errefelé röpdösnek!”

Csak amikor a Nagyszerű Nagyi végre le tudott pihenni az ágyában rájött a nagy igazságra. Vagyis, hogy a kis boszi, úgy szintén anyukája és minden másik boszorkány, valami megmagyarázhatatlan és ismeretlen vagy elfelejtett okok miatt teljesen el vannak tévedve, össze vannak zavarodva.

Miért? Azért mert, -és ez az igazság- mindannyian szeretnének tündérnek lenni!. Mindig is arra vágyódtak, hogy szépek, aranyosak, jóságosak és bűbájosak lehessenek.

- „És ezért van az, -fejezte be barátom nagymamája-, hogy SemItt SemOtt országnak legnemesebb és ismert népművészeti terméke a pókhálós vékony, vízcseppekkel és ezüst szálakkal díszített csipke. Másfelől a hagyományos étele a diós sütemény. Hála a Nagyszerű Nagyinak itt már réges régen nincsenek boszorkányok... Csakis tündérek... Nem, ne is kérdezd kik ők, lehetetlen felismerni... Talán én is vagyok az egyik közülük...”

Így fejezte be történetét a nagyfi aznap délután a teraszon. Én kihátráltam egy pillanatot, amikor elment locsolni a virágokat, hogy megkérdezzem a barátomtól... „Miért mondta azt, hogy talán ő is közülük való? Nagyid is egy tündér? Te jól ismered... Az lenne? Igaz-e? Mit gondolsz? Valóban az, vagy mégsem?”

Akkor barátom rámkacsintott és egy vállrángatással azt válaszolta:

„Hááát.. Nem is tudom... Talán... Miért is nem?”

Négy akácfalevél

Sok évvel azelőtt történt, ősszel.

Most is ősz van, a szeszélyes szelek, alattomos ködök, kellemetlen esők, türelmetlen és sürgető hidegek évszaka, amely mielőtt lemeztelernítené a

fákat, megfesti őket okker vagy világossárgára, barnára, narancssárga néha vörös színre.

A SemItt SemOtt székváros főterének egyik sarkán még lehet látni egy óriási és gyönyörű akácfát, melyről mindenki azt bizonygatja, hogy mindig ott állt. Senki nem emlékszik kik sem mikor ültették, de azt se tudják miért olyan erősnek és egészségesnek tartja magát. Néha megérdekeztek tőle mi a titka. Orvosok, tudósok és csalók kutatnak nála, tudakolnak, és azután tanakodnak egymással, de a fa félig komolyan félig engedékenyen mindig azt válaszolja: „Türelem, türelem”, máskor meg „Minden eljön...” De sose mond semmi kézzelfoghatót, azért minden egyes tudós és kíváncsi kidolgozza a saját következtetését és elméletet a főtér akácfa hosszú élete illetően. Az ország könyvesboltjaiban található több mint száz kötetet erről a témáról.

Hát jó, tudnod kell, hogy ez sem akáremilyen mese, velem történt meg, tehát azt is elárulom, hogy én voltam az egyetlen, akinek a fa elmondta életének azt a bizonyos eseményét, amit most csak és kizárólag veled osztok meg.

Jól figyelj...

Egy este, épp, hogy megkezdődött az ősz egyedül sétáltam a város utcáin, észrevettem, hogy már kezdődik leszállni a köd és fázom hisz, sajnós, csak egy vékony szédzokit hordtam. Éreztem, hogy a nyári meleg örömei után mennyire gonoszak és kegyetlenek tűnek az első őszi hideg szelei. Így hát, hogy barátom otthonába minél hamarabb érhessek, dideregve, sietve átvágtam a főtéren. Akkor, ott, a piros kavicsokkal szórt ösvény egyik kanyarnál láttam az akácfát. Pompáson az éghez nyujtoszkodott, magasabban és büszkébben, minden más fa. Egy lámpa fénye gyengéden

áthatolt a ködön és megvilágította úgy, hogy arany nyelvecskékkel szórta leveleit, melyek úgy táncoltak a szélben mintha folyamatosan helyet cserélnének, bújocskát játszadoznák.

Elfeledkeztem a hidegről, a ködről, az őszeről és barátomról, felnéztem és fellkiáltottam: „De gyönyörű vagy! Te vagy a legszebb és erősebb fa, amit eddig láttam!”

A fa valahogy észrevette, hogy fura a kikejtésem, nem úgy beszélek, mint az ottaniak. Egy kicsit hozzám hajlta az egyik ágát és megkérdezte tőlem:

-Te ki vagy? Honnan jössz? Mi hozott errefelé?

Képzeld el! Bár én már tudtam, hogy SemItt SemOtt országban még a fák is beszélnek, mégis teljesen meglepődtem... Mozdulatlan és néma maradtam, amikor hallottam sejtelmes és mély hangját. Amikor felocsúdtam, bemutatkoztam illedelmesen, elmondtam neki ki vagyok és honnan jöttem.

-Hmmm, igazából nagyon érdekes! Hát akkor örvendek kedves barátom a határon túlról. De már későre jár és hideg van, nem kellene barátod házában lenned a kályha mellett és egy meleg tea csészéből szüröcsölni?

-Nem, nem fádom! -válaszoltam- és újra kinyilvánítottam csodálatomat: „De gyönyörű vagy! Magas és erős... Jaj! Majd ha megnövök én is ilyen szeretnék lenni, mint te!

- Háááát... ahogy látom, ahhoz még hiányzik egy kis idő - mondta a fa kissé rekedt nevetéssel

- No, nem annyi ... És te, hány éves vagy? -bátorkodtam kérdezni

- Sok, rengeteg, már nem is számolom. Persze, volt egy idő, amikor én is olyan fapalánta voltam, mint te...pontosan ilyen...kissé sovány, nem igazán magas és elég gyéren, rosszul ölotözve. De az évek elteltével megnőttem, amíg ilyen lettem, amilyen most vagyok.

- És... mit gondolsz, én is fogok úgy megnőni, mint te? Mit kell tennem?
 - „Türelem, türelem -válaszolta a fa miközben gyengéden rázta az ágait- Minden eljön, amikor itt az ideje... Először tanulnod kell. Senki sem születik erősnek, sem magasnak, sem szépnek, sem bölcsnek.
 - Én már megyek suliba! tanulok és szorgalmasan végzem a házi feladatokat. Még hozzá focizok és egy kicsit zongorázok is - lelkesedtem-
 - „Helyes! Nagyon jól! Sokat kell tanulnod, hogy egy napon az légy, ami leszel, és ott légy, ahol lenned kell - Szólt újra az új barátom, az akácfa, de ezt nem nagyon értettem, csak sokkal később, azért megkérdeztem:
 - Lenni az, aki leszek? És hol kellene lennem?
- De ő, a fa, titokzatosan és oly halkán suttogta a választ, hogy azt hittem csak a fuvallat, ahogyan szaladgál az ágai között..
- Minden eljön...
 - Igen!- vágtam közbe egy kicsit türelmetlenül- hallottam, amikor itt az ideje... de az mikor lesz?
 - „Türelem, türelem, minden eljön...” -sméltették visszhangozva a levelek. Tudod-e, hogy az akáclevelek összetettek, egy szár két oldalán balra-jobbra sok kis levél sorakozik fel és azért olyan volt, mintha két énekkar dalolva válaszolna egymásnak...”Türelem”...Türelem”...

A fa így folytatta...

-Látom, hogy türelmetlen és kíváncsi vagy, épp annyira, mint én voltam valaha, és azért, mert külföldről jössz, elmesélek neked egy történetet. Ül le... oda ni, a vastag ágam alatti padra, és nagyon figyelj, mert ezt sosem meséltem el senkinek... és többé nem is fogom, holnap se soha.

Régen volt, amikor már nem voltam olyan kis gyermek palánta, mint te. Akkoriban már felnőttem és tudtam hogyan állnak a dolgok, milyen a világ, tudtam nagyon jól, mit teszek és képes voltam látni és érteni mi történik körülöttem. Teljesen meg voltam elégedve az életemmel és saját magammal. Aznap élveztem a nyár utolsó meleg napsugarait és valami okon fogva nem akarta venni tudomással a közelebbi őszi hidegről. Előző este már éeszállt a köd, és délelőtt egy ismeretlen, hatalmas és rémisztően fagyos szélkókés felébresztett álmódosásaimból, kegyetlenül megrázott gyökerestül egészen a legmagasabb ágakig, olyan erősen, hogy már azt hittem kitép a földből. Amikor a szél álthaladt rajtam, észrevettem hogy már sárguló leveleimet is magával vitte, ágaim teljesen kopaszon maradtak. Meztelenül láttam magamat és oly szomorú lettem és elhagyottnak, mint azidáig soha. Semmi sem maradt a nyári lombos és büszke fából, ami voltam. Lesújtván nézegettem magam, amikor egyszer azt láttam, hogy két kisebb ágaim között négy levél bújt el, és bár remegve de odaszorítva maradt. Alig, hogy észrevettem egy új erőszakos és utálatos szellökés rázott meg tetőtől talpig. Kértem tőle sőt, könyörögtem neki „Ne! ne vedd el tőlem ezt a négy utolsó, árva levelecskét is! Kérlek!” Próbáltam nálam tartani őket, de hiába... őket is elvitte a szél. Egyedül maradtam....

-De hisz mindig ősszel ugyanis lehullanak a leveleid, nem igaz?

-Temészetesen, minden évben ősszel maradtam levelek nélkül, de mindig fokozatosan hullajtottam őket, szeliden. Egyenként búcsúztam el tőlük miközben lassan elaludtam, hogy átvészseljem a telet. De akkor, azon az ősszen, az az utálatos szél váratlanul és irgalmatlanul töt rám, amikor nem voltam még felkészülve. Nem találtam vigaszt semmiben. A következő napokban nagy nehezen tudtam belenyugodni abban, hogy emerüljek a téli

álmomba, mert csak arra tudtam gondolni mi lehetett a sorsa az utolsó négy levéllel. Érdeklődtem a négy égtáj széleitől, minden fuvallattól és eső csepptől, hátha látták, esetleg találkoztak velük-e.

-És végül megtudtál valamit róluk? -kérdeztem őszinte aggodalommal-

-Igen, megtudtam. Mindengyiknek más lett az útja. A legkisebb és pehelykönnyebb a szél hátán oly magasra szállt, hogy elakadt egy csillagban. Azt mesélik, hogy annyira boldogan érezte magát a csillág ölében, hogy ott aludt el, többé nem emlékezett testvéreire, sem rám vagy akármire, ami a múlthoz kötötte. A második elérte a tengerpartot, amelynek végtelensége ámulatba ejtette. Mozdulatlanul és csodálkozva nézte, amíg egy hullám rá borult és beljebb vitte, mélyebb vizekre. Ott lebegett egy ideig, de már nem tudott visszatérni és végül elsüllyedt.

A legnagyobbat a gonosz szél elvitte az ország határain túlra, a sivatagba. A nap lassan megszáritotta, miközben a szegényke a tengerrel álmodozott, arról is hogy valaha visszatér ágához, hozzám, az otthonába Jaj! Annyira hiányoznak!

Az akácfa visszaidézve a levelek sorsát csendbe maradt, elmerülve szomorú emlékeiben. Emlékeztem szavaira „Türelem, türelem... minden eljön...” így hát egy ideig én is csendben maradtam, amíg újra megszólalt.

- A negyedik levelem... szeretnéd tudni mi lett az ő sorsa?

Még ha nehezen hihető, de éreztem sőt, biztos vagyok benne, hogy a fa mosolygott magában titokzatosan, mint az, aki készül elárulni el jó hírt.

-Senki sem tudja, én sem, miért a szél, bár kitepte a helyéről mégsem tudta magával elhordani. Talán elakadt a kéreg egyik részén vagy egy mókusnak sikerült megfognia az utolsó pillanatban... ki tudja? A lényeg az,

hogy itt maradt. Amikor a szél már messze járt, a levél a földre esett és lassan az eső és a hó a sárba süllyesztették. Megérkezett a tavasz és rügyedezni kezdtem... csak akkor tudtam, hogy ő visszatért hozzám. Legalább ez az egy visszatért. És végül megértettem azt, hogy minden évben az ősszel lehullótt leveleim közül nagyon sokan visszatérnek. A földben alszanak, eggyé lesznek a földdel és előbb-utóbb kezdenek a gyökereimbe hatolni és felfelé kapaszkodni, mindig feljebb amíg megtalálják az őket tetsző helyet. Itt vannak... látod őket?... Már sárgulnak, hullanak, elmennek...de visszajönnek. És a fa büszkén rázta az ágait, hogy lássam leveleit, ahogyan táncolnak a ködön átható lámpafénynél.

Illedelmesen elbúcsúztam az akácfától, megköszöntem, hogy megosztotta velem ezt a történetet, amit sosem, előtte sem utána mesélt el senki másnak, és amit most csakis neked adom tovább.

Mielőtt kiléptem volna a főtérről hátra néztem utoljára, hogy csodálkozzak a gyönyörű akácfán és jól bevéssem az emlékezetemben ezer és ezer sárga-zöld-okkersárga leveleit, amint szüntelenül táncolnak, halkan éneklik: „Türelem, türelem... minden eljön”... „amikor itt az ideje... türelem, türelem”

A feje tetejére állított világ

-Neeeeem! Ezt nem hiszem el! Nem lehet igaz! -kiáltotta a nagypapa, és hirtelen haraggal összehajtotta az újságot és az asztalhoz csapta. A konyhában olvasott, miközben áfonyás szörpöt iszogatót, hogy enyhítse a nyár melegét.

- Mi az, ami nem lehet igaz? -kérdezte tőle teljesen meglepődve a nagyi. Egy pillanatra abbahagyta a diós süti készítését, és a szemüvege fölött nézte a nagyapót, mert sosem látta oly türelmetlennek és bepöccenne.

- Hihetetlen mind az, ami SemItt SemOtt országunk túlon történik. Nem is tudom, mit gondoljak. Tudják egyáltalán mit tesznek? Az egész világukat fejjel lefelé állítják!

-De miért, mi történik? És mi közünk hozzá? Miért húzzod fel magadatra annyira? Hisz te mindig egy nyugodt, derűs, béketűrő, bizakodó és megértő ember vagy...

- Egyszerűen nem tudom elhinni! Mint oly sokszor, máskor és most is, hiába... nem tanulnak semmiből!

A nagyi megtörölte a kezét a köpenyében a listz és tojás maradékokból és az asztalhoz ült. Miután újra töltötte a nagyapó poharát áfonyás szörpeltel hozzá szólt színlelet szigorúsággal.

- Mond el, kérlek... de lassan és harag nélkül, hogy unokánk és barátja is értsék...

Barátom a két macskával játszott egy náluk közkedvelt és szorakoztató társasjátékot. Valóban egy játék volt, amit lehetett játszani nem csak macskákkal, hanem kutyákkal, egerekkel, majmokkal, stb... akár milyen állattal. Nem tudom elmagyarázni pontosan, milyen a játék, mert bár magam is próbáltam játszani nem sokat értettem belőle. Olyan, mint egy kirakó és egy memória játék keveréke, de sokkal boynolultabb... hát persz, képzeld el, hogy olyan állatokkal játszak, akik beszélnek és értis is amit mondasz!!!

-Igen, kedvesem, mint mindig igazad van --- nyugodott meg a nagypapa- Gyere kisfiam, és te is kis külföldi barátunk. Elmagyarázok nektek valamit, ami jó ha már most megértitek, amikor gyerekek vagytok.

Barátom és én leültünk két széken a nagyi és az apó között. Kíváncsian és figyelmesen készültünk meghallgatni a nagypapát, mert tudtuk, hogy érdemes okulni történeteinek és tanulságain.

-Semitt Semott határain kívül, a sivatagon túl, létezik egy másik világ, ahogyan természetesen te is jól tudod, hisz onnan jössz -nézett rám a nagypapa

És úgy néz ki, abban a világban minden a feje tetejére kezd állni. Senki sem érti a másikat, nem győznek egyetértésben élni, mert -valakik tudva akarva, másoknak mert sose semmi elég, végül mert sokan vannak, akik csak azt teszik, amihez éppen kedvük van- kezdik tönkretenni azt a helyet, ahol élnek...! Azután panaszkodnak, de mégsem tesznek semmit, hogy jóvá vagy helyre tegyék azt, amit elrontottak! Ma például, olvastam ebben az újságban, hogy annak a világnak az éghajlata teljesen felborult. Valami Európa nevezetű kontinensen a golyák teljesen összezavarodtak és miután már megnevelték és megtanították repülni a fiokjait már nem tértek vissza meleg otthonunkba, valahol Afrikába!!!. Miért? Mert már teljesen mindegy, Európában a tél későn érkezik és közben annyira meleg a hőmérséklet, hogy nincs értelme annyit repülni vissza, oly hosszú utat megtenni országokon, hegyeken, tengeren át. Ott, ahol valaki megsült a melegtől, most dadog a hidegtől, és ahol természetes volt a hideg éghajlat ma alig lehet kibírni a meleget. Valahol északon talán Grönlandban... igen az északisark közvetlen közelében már bizonyára mindenki hideg üdítőket iszik és vastag bundák, csizmák helyett, farmert, finom és vékony bőrdzsekiket, divatos sportcipőket viselnek.

-Ott Grönlandban fokák vannak, nem igaz? Ők hogy bírják a meleget? - kérdezte a barátom, aki mindig nagyon figyelt az állatokra.

-A fokák? Igen, láttam a hiradóban, ahogyan ide-oda himbálozzák a fejüket, mert ők sem értik mi történik velük és a világgal.

-Segény fokák!

-De ez még semmi!. Képzeljétek el a legrosszabbat is!- a nagypapa felháborodva egy kicsit felemelte a hangját- Ott, az emberek szinte már nem is dolgoznak!

-Hogyaannn??? -vágott közbe a nagyfi nagyra nyílt szemekkel- De hát a munka az játék! A legfontosabb. Nem csak szórakoztató, hanem az élet nélkülözhetetlen velejárója!

-Jaj, nem! Ot kint már nem így van -válaszolt a nagypapa és csóválta a fejét- Ott már egy jó ideje, hogy a munka csak kötelesség vagy becsvágy eszköze, hogy mindig több és több legyen.... Most már azt sem.

-De akkor, mit csinálnak helyette?- kérdezte a barátom

- Munka helyett? háááát... ahelyett, hogy dolgoznának a mezőkön, hogy építenének, gyógyítanának, alkotnának, stb. inkább a bankra járnak, mindig kizárólag az ugynevezett virtuális pénzszámláikkal foglalkoznak.

-Vrituális? -kérdezte a nagyfi- mi az, hogy virtuális?

- Egy nem létező, hamis valóság. Például, beteszik a pénzüket a bankokba, de utána már nem is találkoznak vele soha többé. Bankkártyákat használnak, tranzakciókat végeznek, pénzügyleteket kötnek, gyanús és kockázatos üzletekben ruháznak be, de a pénz, az igazi pénz...ki tudja hol van! Ki tudja a bankok mire használják fel!...Jóra vagy rosszra? Azt senki sem tudja.

-Elég unalmas lehet -legyintett a barátom

-Igen, úgy tűnik más az a világ, nagyon különbözik attól, amit mi élünk SemItt SemOtt-ban De kint nem csak a pénzük „virtuális” hanem a barátjaik is... Már szinte nem is találkoznak személyesen, hanem a

kompjuterék és mobiljain keresztül. Még ha leülnek valhová együtt, mondjuk egy kocsmába, vagy egy padon a szabadban mégis mindenkinek ott lapul hol a fülén, hol az sebesen mozgó ujjai alatt a mobilja.

-Ezt komolyan mondod? -kérdezte hitetlenkedve a nagyi- Azt, hogy mindig csak a mobiljaikkal vagy a kompjutereivel vannak elfoglalva?

-Így van! És megismétlem: még akkor, ha egymás mellett vannak, akkor is azok a műtyürekén keresztül tartják a kapcsolatot egymással. Sosem ismerik meg egymást igazából.

-Hmmm -mondta halkán a nagyi- Ha így van, akkor bizony nagyon kellemetlen hely élni.

-Így van! - erősítette meg a nagypapa- azért, mert egy virtuális világban élnek, nem képesek látni mi van, és mi történik körülöttük. A levegő és a vizek szennyezettek, a folyók és patakok csupa piszok, a földek megfáradtak és a városok zajosak, szennyezettek. Mindenki veszekszik akármilyen okon, de legfőképp azon a virtuális pénzen, amivel nem is találkoznak.

-És senki sem igyekszik valami megoldást találni? -kérdezték szinte egyszerre a nagyi és a barátom-

-Az igazi probléma az, hogy ha valaki szeretne változtatni ezen a bolond életformán, senki sem törődik vele... ennek tetején, ebben a fejre állított világnak a legfontosabb személységek már nem a tudósok, a művészek, kutatók, a szakemberek, gondolkodók vagy földművelők, hanem azok, akiknek sikerült felhalmozni több és több virtuális pénzt., akiknek nagyobb a bankszámlájuk és sok-sok bankkártyákkal tudnak dicsekedni.

- Neeem! Ez nem lehet! -kesergett a barátom- És mi maguk? Mit tudnánk tenni, hogy segítsünk rajtuk? Azért, hogy ne hulljon darabokra a világuk?

-Figyelj, kicsim - szólt nagyon komoly arccal a nagypapa-, ezt nekik kell megoldani. Mert, tudnod kell, hogy mindennek ellenére a kinti világ minden lakosai szívében, talán nagyon mélyen de tudják -bár nem akarják elismerni- hogy nem helyes, amit tesznek, hogy végeredményben szeretnének élni egy olyan országban, mint Semitt Semott. De persze, talán nem nagyon hiszik el. hogy egy ilyen ország létezhet, egyáltalán merre kellene keresni, hol van... itt vagy ott...

-De miért ilyenek? Hogy kezdét felforgatni és elrontani a világukat?

-Biztos vagyok abban, hogy réges régen országuk nagyon hasonlított SemItt SemOtt országra. És abban is biztos vagyok, hogy minden kezdett rossz utra térni, amikor lakosai fontosnak kezdték ítélni azt, ami nem fontos, és elhanyagolni más dolgokat, amelyek értékesek voltak, valóban fontosak.

-Pédául? Kérdeztük egyszerre hárman.

Egyszerű - válaszolt a nagypapa és felemelte a mutatóujját- Kezdjünk a tisztelettel. Tisztelni kell a földet, a levegőt és a vizeket. Ha tiszteljük, azaz, megbecsüljük mind azt, ami körül vesz minket, akkor el is tudjuk fogadni, tudunk figyelni rájuk, látjuk és értjük. Csak elfogadással, azzal, hogy figyelünk, látunk és tisztelünk, tudjuk megközelíteni azt, ami a legfontosabb: a szeretetet. Szeretni mindent és mindenkit. Minden élőlényt, nem csak az embereket, hanem még a tücsköket és a pókokat is, mindent, amit körül vesz minket, a hegyeket, a nagyvizeket és a patakokat, a felhőket, a legkisebb fűszálat, a reggeli harmatot, és a legapróbb kavicsokat is... Mert mindenkitől és mindentől függ, hogy ez a világ valóban az otthonunk legyen. Mindenkié.

-Na jó... Azt, hogy szeretni könnyű mondani.... de valóra váltani, az már más!
-mondta a nagyi nem nagyon meggyőződve és ezzel felállt, hogy folytassa a diós süti készítését.

- Én is úgy gondolom. Egyetértek veled, hogy egyáltalán nem könnyű. Azért mondtam, hogy a kezdőpont a tisztelet. Tisztelni a földet, a levegőt és a vizeket, nélkülük nem tudunk létezni. Következésképp játszani sem. És a játék a szeretet egyik formája, nem de?

-Biztos, hogy elég lenne a tisztelet? Elég ahhoz, hogy újra megtanuljanak, játszani és szeretni?

-Biztos vagyok benne! Akkor, ilyen válságos helyzetekben is, mint a határon túli világban, minden a helyes medrébe térne vissza.

-És a fokák? És a golyák? -kérdezte barátokm, aki még mindig aggódott szeretett állatokért.

-No problem! (Semmi gond!)- Akkor minden és mindenki újra a helyére kerül!

Itt a vége, Ha nem hiszed el, járj utána és, ha ügyes vagy és nyitott szívű talán megtalálod....